

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 29.01.1998

KOM(1998) 40 endelig udg.

BERETNING OM FINANSIEL OG FAGLIG BISTAND TIL OG SAMARBEJDE
MED UDVIKLINGSLANDENE I ASIEN OG LATINAMERIKA, JF. RÅDETS
FORORDNING (EØF) NR. 443/92 AF 25. FEBRUAR 1992 (EFT L 52 AF 27.
FEBRUAR 1992, S. 1)

(forelagt af Kommissionen)

INDLEDNING	3
Beretningens struktur	4
1. DEN ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVIKLING I ASIEN OG LATINAMERIKA, 1991-1995.....	5
1.1 <i>Oversigt</i>	5
1.2 <i>Asien</i>	7
1.3 <i>Latinamerika</i>	13
2. DET EUROPÆISKE FÆLLESSKABS (EF) UDVIKLINGSSAMARBEJDE MED DE ASIATISKE OG LATINAMERIKANSKE LANDE.....	19
2.1 <i>Generel oversigt over strategier</i>	19
2.1.1 Policy framework for Asien	19
2.1.2 Policy framework for Latinamerika	19
2.2 <i>Udviklingen i ALA-samarbejdet 1991-1995</i>	20
2.3 <i>Rådets forordning (EØF) nr. 443/92 af 25.2.1992</i>	24
2.4 <i>Associerede bilaterale samarbejdsaftaler og multilaterale forbindelser</i>	26
3. DE NÆRMERE ENKELTHEDER I FÆLLESSKABETS SAMARBEJDE MED ASIEN OG LATINAMERIKA FRA 1991 TIL 1995.....	28
3.1 <i>Generel kvantitativ oversigt over Fællesskabets samarbejde</i>	28
3.2 <i>Kvalitativ kommentar: Finansielt og fagligt samarbejde og økonomisk samarbejde</i>	33
3.2.1 Asien.....	33
3.2.2 Latinamerika.....	34
4. KONKLUSIONER.....	36
BEMÆRKNINGER TIL TABELLERNE	37

BERETNING OM FINANSIEL OG FAGLIG BISTAND TIL OG SAMARBEJDE MED UDVIKLINGSLANDENE I ASIEN OG LATINAMERIKA, JF. RÅDETS FORORDNING (EØF) NR. 443/92 AF 25. FEBRUAR 1992 (EFT L 52 AF 27. FEBRUAR 1992, S. 1)

Indledning

Formålet med denne beretning er at efterkomme den forpligtelse, der er fastsat i Rådets forordning (EØF) nr. 443/92 af 25. februar 1992 om **“finansiel og faglig bistand til og økonomisk samarbejde med udviklingslandene i Asien og Latinamerika”**. Især kræver forordningens artikel 16, at

“..... Kommissionen ved hver femårig periodes afslutning¹ [forelægger] en samlet rapport med resultaterne af den løbende evaluering for at belyse ikke blot vilkårene for gennemførelse af projekterne og programmerne, men også det hensigtsmæssige i at opretholde eller ændre retningslinjerne for bistanden.”

Som svar på en anmodning, som Rådet fremsatte den 1. juni 1995, har Kommissionen allerede igangsat arbejdet på en omfattende evaluering af Europa-Kommissionens udviklingssamarbejde med de lande, der er omfattet af Lomé-konventionen (AVS) og udviklingslandene i Asien, Latinamerika og Middelhavsområdet (ALAMED). Som det allerede er meddelt Rådet, har Kommissionen givet tilsagn om at stille beretningen om denne evaluering til rådighed for Rådet i løbet af 1998.

Denne beretning foregriber på ingen måde eller skal på ingen måde opfattes som en foreløbig version af denne mere omfattende evaluering. Formålet med dette dokument er snarere at give en redegørelse for EF's bistand til og samarbejde med de lande i Asien og Latinamerika, der er omfattet af ovennævnte forordning. Redegørelsen omfatter de første fem år af forordningens anvendelse (1991-1995) og vedrører den sociale og økonomiske udvikling, der har fundet sted i ALA-landene i den periode. For at skabe en vis sammenhæng og konsekvens benyttes der i denne beretning i vid udstrækning de samme grundlæggende data, der anvendes i evalueringen, især mht. forpligtelsesbevillinger og udbetalinger af bistandsmidler til landene i Asien og Latinamerika.

Disse data tager form af en række analyser af alle former for bistand til ALA-landene, og ikke blot dem, der er omfattet af forordning 443/92. Som et resultat af denne omfattende dækning giver dataene kun mulighed for en forholdsvis generel vurdering af, hvordan midlerne til udviklingssamarbejde som omfattet af forordningen er blevet bevilget og udbetalt, og i hvilket omfang forordningens krav er opfyldt. Der erindres således om, at forordningen danner retsgrundlag for ydelse af bistand over fire budgetposter, skønt den fremsætter en generel erklæring om EF's udviklingssamarbejde og i realiteten er den eneste retsakt, der skaber de generelle rammer for samarbejdet med ALA-landene. De fire budgetposter er B7-3000 og B7-3001 for Asien og B7-3100 og B7-3110 for Latinamerika,

¹ I dette tilfælde perioden fra 1991 til 1995 (inkl.).

hvor den første i hvert tilfælde omfatter finansiell og faglig bistand, den anden økonomisk samarbejde. Der foreligger oplysninger om de samlede forpligtelser, der er indgået i forbindelse med disse fire budgetposter, og de indgår i bilagene til denne beretning. Imidlertid foreligger der ikke en detaljeret analyse af disse forpligtelser, og denne begrænsning betyder, at denne vurdering af de aktioner, der er iværksat med midlerne i forbindelse med disse budgetposter baseret på data med en bredere dækning, i bedste fald er approksimativ.

Det er også vigtigt at minde om, at forordningen dækker bistand til og samarbejde med Kina, Macao, Iran, Irak og Yemen. Tabellerne, som udgør en fast bestanddel af denne beretning, tager højde herfor.

Beretningens struktur

Hoveddelen i denne beretning har tre større afsnit, hvoraf det første indeholder en beskrivelse af den sociale og økonomiske udvikling i de relevante lande i Asien (Syd- og Sydøstasien - underafsnit 1.2) og Latinamerika (underafsnit 1.3) i den betragtede periode og belyser de forskellige udviklingserfaringer i disse regioner. Afsnit 2 skitserer de principper, der ligger til grund for EF's udviklingspolitik og undersøger, i hvilket omfang disse principper er omsat i konkret handling ved hjælp af forordningen. Afsnit 3 indeholder en gennemgang af bevillinger og udbetalinger af officiel udviklingsbistand, som Kommissionen har foretaget i den betragtede periode via de vigtigste budgetposter på EF's almindelige årlige budget. Beretningen afsluttes med et afsnit, der indeholder en kort konklusion.

1. Den økonomiske og sociale udvikling i Asien og Latinamerika, 1991-1995

1.1. Oversigt

Tabel 1.1.1.: Basisoplysninger

	Sydasien	Østasien	Latinamerika
Samlet befolkning (mio., 1994)	1,270.0	1,761.8	463.9
Befolkningsvækst (% årligt, 1980-95)	2.1	1.5	1.9
Vækst i BNP (årligt gennemsnit, % 1990-95)	4.6	10.3	3.2
Vækst i BNI pr. Indbygger (årligt gennemsnit, %, 1985-95)	2.9	7.2*	0.3
Gældsbtjeningsgrad (% eksport, 1995)	24.6	12.8	26.2
Dødsquotienten for børn under 5 (pr. 1.000 levendefødte, 1995)	106	53	47
Den laveste kvintils indkomstandel (% 1990s)	8.8	6.9	4.5
Fattigdomsgabet (% 1993)	12.6	7.8	9.1
Analfabetisme (mio.)	416	210	43
Emissioner af kuldioxid (ton pr. indbygger, 1992)	0.7	2.1	3.4
Emissioner af kuldioxid i alt (mio. ton, 1992) ^b	1,625	870	2,251

1. Data for Latinamerika omfatter Vestindien

2. Data for Østasien gælder også for Sydøstasien, som omfatter landene i det tidligere Indokina samt Kina.

Kilde: Verdensbanken: *World Development Indicators, 1997, World Development Report 1997*

a: Østasien omfatter Stillehavsområdet. b: Det skal bemærkes mht. de globale emissioner af kuldioxid, at de samlede nationale tal for emissioner af kuldioxid er af begrænset analytisk relevans, fordi de både afhænger af befolkningsstørrelse og den industrielle aktivitet. Emissionerne pr. indbygger er en bedre målestok for en sammenligning af emissioner, der er et resultat af den gennemsnitlige individuelle andel i den nationale industrielle aktivitet. UNEP *World Resources, 1996-97*, p. 314.

Asien har oplevet forholdsvis høje økonomiske ekspansionsrater i de seneste år (se tabel 1.1.1). De sydasiatiske økonomier har f.eks. ekspanderet med en gennemsnitlig årlig rate på 4,6% i faste priser i den betragtede periode. Skønt regionen stadig har den højeste andel af fattige befolkningsgrupper i verden, er andelen af fattige i befolkningen ikke desto mindre faldet fra 45% til 43%, til dels som følge af den forholdsvis kraftige vækst. Der er dog stadig et omfattende fattigdomsproblem, hvilket afspejles af de sociale indikatorer: mere end 50% af børn under 5 år i Sydøstasien er undervægtige, og kun 48% af voksne kan læse og skrive.

Sydøstasien har oplevet meget højere vækstrater i den betragtede periode. I væsentlig grad afspejler disse vækstrater den stadig større integration af udviklingslandene, især landene i Sydøstasien, i verdensøkonomien og den hurtige udvikling i deres eksport og import (se tabel 1.1.2 og 1.1.3). Ikke desto mindre har det institutionelle og strukturelle grundlag, som den hastige vækst og udvikling bygger på, vist en række svagheder på vigtige punkter i en række lande: mangel på effektiv regulering og kontrol med økonomien fra regeringens side

generelt og mere specielt inden for den finansielle sektor; man har i utilstrækkelig grad været opmærksom på vækstens indvirkning på miljøet, og i nogle tilfælde har der været utilstrækkelig bestræbelser på uddannelsesområdet på at højne kvaliteten, efterhånden som lønforskellene stiger i forhold til Kina og Vietnam, Cambodja og Laos.

Mht. Vietnam, Cambodja og Laos har resultaterne i Vietnam af liberaliseringsprogrammet, der blev igangsat ved udgangen af firserne, været positive. BNP-væksten i faste priser lå på gennemsnitlig 8,3% i perioden 1990-1995. Trods tabet af østeuropæiske markeder kom der et opsving i eksporten som resultat af den økonomiske ekspansion og diversificering. I løbet af perioden 1992-1995 lå den gennemsnitlige årlige vækst i eksporten på omkring 30%. Cambodja med en befolkning på 9 mio. (ca. det dobbelte af Laos' befolkning) halter økonomisk bag efter sin mindre nabo. BNP pr. indbygger i Cambodja skønnes at have ligget på 270 US\$ i 1995 sammenlignet med 350 US\$ i Laos.

Ingen steder har den økonomiske vækst været mere udtalt end i *Kina*. Kina har lagt hændelserne på Tiananmen-pladsen bag sig og fortsat de økonomiske reformer, som blev indledt efter Deng Xiaopings magtovertagelse i 1978. Ved udgangen af den betragtede periode var Kina EF's fjerdestørste og hurtigst voksende handelspartner.

Tabel 1.1.2: EU(12)'s import fra Latinamerika og Øst-, Syd og Sydøstasien, 1992-1995, mia. ECU.

	1992	1993	1994	1995
Latinamerika	24.6	22.1	27.0	29.2
Sydasien	8.0	9.4	10.9	11.7
ASEAN	21.9	25.5	29.8	32.2
Kina	16.8	19.6	22.7	24.8
<i>Post inden for linien (p.m.)</i>				
EU's import i alt	487.1	493.2	543.2	575.6

Kilde: Europa-Kommissionen. *The European Union and World Trade, 1996*. a: fra lande uden for EU

Latinamerika har kunnet udvise forbedrede, men jævne vækstrater i perioden frem til 1995 og en markant ekspansion i eksporten til og importen fra EU (se tabel 1.1, 1.2 og 1.3). Latinamerika kan i dag se tilbage på et årti med store ændringer og vidtgående politiske reformer og strukturreformer, som i betydelig grad har ændret de fleste af landene og styrket deres økonomiske præstationer. Om end disse ændringer i nyere tid har været vigtige, har de endnu ikke i fuldt omfang givet sig udslag i en markant forbedring af den sociale udvikling, baseret på forbedrede økonomiske præstationer, så der på den måde skabes en mere rimelig fordeling af indkomster og formuer. Regionen er den eneste region

blandt udviklingslandene ud over Afrika syd for Sahara, hvor antallet af fattige (ifølge en optælling af individer) rent faktisk er *øget* i perioden 1987-1993 (fra 22% til 23,5%).

Label 1.1.3: EU's eksport til Latinamerika og Øst-, Syd- og Sydøstasien, 1992-1995, mia. ECU.

	1992	1993	1994	1995
Latinamerika	20.5	24.1	29.0	30.5
Sydasien	7.9	9.4	10.5	12.2
ASEAN	19.3	23.2	27.8	33.2
Kina	6.9	11.3	12.5	13.1
<i>Post inden for linien (p.m.)</i>				
EU's samlede import ^a	436.1	491.1	541.8	589.7

Kilde: Europa-Kommissionen. *The European Union and World Trade, 1996*. a: fra lande uden for EU

1.2. Asien

EU har gradvis tilrettelagt sit bilaterale samarbejde med flertallet af lande og regioner i Asien som andre steder inden for rammerne af handels- og samarbejdsaftaler. Ud over de principper og den indfaldsvinkel, der er fastlagt i ALA-forordningen (443/92), i medfør af hvilken denne beretning er udarbejdet, er EU's generelle målsætninger mht. alle aspekter af udviklingssamarbejde senest kommet til udtryk i Kommissionens meddelelse "På vej mod en ny strategi over for Asien" (COM/(94) 314). Disse målsætninger omfatter, at der bidrages til en bæredygtig udvikling og gøres en indsats mod fattigdommen i de mindst velstillede lande i Asien, at der iværksættes alle de bestræbelser, der er nødvendige for at sikre åbne markeder og et erhvervsklima uden diskriminerende foranstaltninger, der kan føre til en ekspansion i handelen mellem Europa og Asien og de gensidige investeringer, samt understøttende bestræbelser fra de asiatiske landes side mht. samarbejde på regionalt og subregionalt niveau.

Landene i **Sydasien** (med undtagelse af Sri Lanka) oplevede en vis afmatning i deres økonomiske vækstrater i perioden 1990-95 (se tabel 1.2.1). I Indien, den dominerende økonomi i regionen, blev gennemførelsen af de vidtrækkende reformer, der blev indledt i 1991, forhalet pga. den politiske usikkerhed; ikke desto mindre er der gjort betydelige fremskridt, og i 1995 var underskuddet på de offentlige finanser og på betalingsbalancen blevet reduceret, inflationen var faldet, og der var indført lempelser i valutarestriktionerne. De direkte udenlandske investeringer er steget støt til 620 mio. US\$ i 1994.

Sydasiens resultater mht. ressourcemobilisering i den betragtede periode var noget blandede. I Indien har forholdet mellem den indenlandske opsparing og BNP ligget på et forholdsvis lavt niveau, nemlig omkring 20% i en stor del af perioden, og dette har stillet hindringer i vejen for en række nødvendige infrastruktur- og kapitalprojekter. Pakistan, hvor forholdet mellem den indenlandske opsparing og BNP har ligget mellem hele 17,3% i 1992 og kun 13,2% i 1991 og 1993, har klaret sig endnu dårligere i sine bestræbelser på at mobilisere den indenlandske opsparing.

I de fleste **sydøstasiatiske lande** har den økonomiske ekspansion været særlig hurtig i den betragtede periode med fortsat høje økonomiske vækstrater på mellem 8,7% i Malaysia og Singapore og 7,6% i årligt gennemsnit i Indonesien. Kun Filippinerne var en undtagelse fra dette generelle mønster for hurtig økonomisk vækst.

Imidlertid var de reformer, der blev indført i landet, begyndt at få virkning i sidste del af den betragtede periode, og BNP pr. indbygger i Filippinerne steg kraftigt i midten af halvfemserne, arbejdsløsheden faldt, og inflationen blev begrænset til et etcifret tal. Den indenlandske opsparing i økonomierne i denne region har ligget i et optimistisk leje (kun i Filippinerne faldt forholdet mellem opsparing og investeringer til omkring 35%, og i Singapore lå tallet på mellem 45% i 1995 og 48% i 1994). Desuden har en kraftig indstrømning af kapital fra udlandet øget kapitaldannelsen markant.

I **Vietnam, Cambodja og Laos** har man kunnet registrere økonomisk vækst og øgede udenlandske investeringer. I Vietnam har væksten i både eksporten og importen haft fordel af liberaliseringen af udenrigshandelen og investeringsreglerne samt den friere adgang til Vietnam for ikke-vietnamesere. De udenlandske investeringer har, skønt de er begrænsede sammenlignet med Sydøstasien, udvist en hurtig stigningstakt. Siden loven om udenlandske investeringer blev vedtaget i 1988 (og yderligere liberaliseret i 1992) er tilstrømningen af direkte udenlandske investeringer steget støt til 1,8 mia. US\$ i 1995 og 2,3 mia. US\$ i 1996. De mindre indokinesiske lande har haft de samme erfaringer. Laos opretholdt en årlig gennemsnitlig økonomisk vækstrate på 6,5% i faste priser i første halvdel af halvfemserne, mens tallet for Cambodjas vedkommende var 6,4% i samme periode.

Den kinesiske økonomi er verdens tiendestørste, hvis man anvender traditionelle BNP-data; hvis man anvender den teknisk set mere relevante købekraftsparitetsmodel (KKP) for BNP, rangerer **Kina** som verdens fjerdestørste økonomi. Landets økonomi oplevede næsten rekordvækst i 1992 og 1993, hvor den årlige økonomiske vækstrate nåede helt op på 13%. Den stigende inflation, flaskehalse og institutionelle svagheder forringede mulighederne for at opretholde disse vækstrater og nødvendiggjorde en mere forsigtig tilgang. Realvæksten faldt til 10% i 1995 og faldt yderligere til skønsmæssigt 8,5% sidste år, hovedsagelig som et resultat af stramningerne af finanspolitikken for at dæmpe inflationen. Samtidig faldt inflationen, som var nået op på 21% i 1994, til 15% i 1995.

Tabel 1.2.1 Vækst i BNP

Årlig gennemsnitlig vækstrate (procent)

	1980-90	1990-1995
Sydasien		
Bangladesh	4.3	4.1
Indien	5.8	4.1
Pakistan	6.3	4.6
Sri Lanka	4.2	4.8
Sydøstasien		
Indonesien	6.1	7.6
Malaysia	5.2	8.7
Filippinerne	1.0	2.3
Singapore	6.4	8.7
Thailand	7.6	8.4
Vietnam	...	8.3
Kina	10.2	12.8

Kilde: Verdensbanken - World Development Indicators, 1997

investeringer igen vil accelerere og nå op på rekordniveauet fra de tidlige 1990'ere, og at Kina igen vil få status som et af de førende aftagere af udenlandske direkte investeringer ved udgangen af årtiet. Banken forventer, at Kina i år 2000 vil tegne sig for helt op til 40% af stigningen i udviklingslandenes eksport i dette årti. I år 2020 vil Kina ifølge Verdensbankens skøn tredoble sin andel af verdenshandelen og nå op på 10% og således blive verdens andenstørste handelsnation efter USA.

Demografiske indikatorer afspejler den ændrede struktur i det asiatiske samfund. Fertilitetskvotienten i Indien, som måles ved antallet af fødsler for hver kvinde, faldt fra 5 i 1980 til 3,2 i 1995; i Bangladesh faldt antallet af fødsler for hver kvinde fra 6,1 i 1980 til 3,5 i 1995, mens de tilsvarende tal i Pakistan var 7 og 5,2. Sydøstasiens fertilitetsindikatorer, som fra begyndelse lå lavere, udviste mindre slående fald - fra 4,2 til 3,4 for Malaysias

Kina er hurtigt ved at blive integreret i de globale kapitalmarkeder og tager en stadig større del af den kapital, der strømmer til udviklingslandene.

Verdensbanken skønner, at 40% af de udenlandske direkte investeringer, 10% af den internationale stamaktiekapital og 5% af de internationale obligationsstrømme til udviklingslandene går direkte til Kina. Kinas udenrigshandel viste et overskud på 16 mia. US\$ sidste år med en stigning i eksporten på op til 3% til 153 mia. US\$ og med en stigning i importen til USA på 4% til 137 mia. US\$; ved udgangen af den betragtede periode var Kina EU's fjerdestørste og hurtigst voksende handelspartner. Trods et relativt mat erhvervsklima steg de udenlandske investeringer fra 38 mia. US\$ i 1995 til 40 mia. US\$ sidste år. I en undersøgelse for nylig (september 1995) forudser Verdensbanken, at efterhånden som det igangværende stabiliseringsprogram får virkning, forventes det, at tilstrømningen af udenlandske

vedkommende, og fra 3,5 til 1,8 for Thailands vedkommende. Kun i Filippinerne og i Indonesien nærmede fertilitetskvotienterne sig de i Sydasien registrerede tal. Befolkningsfremdriften, som er en indikator, der afspejler andelen af unge i en given befolkning, er fortsat høj i begge regioner.

Tabel 1.2.2 Demografiske indikatorer

	Befolkning (million, 1995)	Befolknings- vækst (gennemsnitlig årlig % sats 1995-2010)	Bybefolkning (Største by- vækstrate i % 1990 - 1995)	Befolknings- fremdrift² (basis=1995)	Forventet levealder (1994 -år)
Sydasien					
Bangladesh	120	1.5	5.7	1.6	56.4
Indien	929	1.3	4.2	1.4	61.3
Pakistan	130	2.5	4.3	1.6	62.3
Sri Lanka	18	1.1	...	1.4	72.2
I alt (1994)	1.270.0	1.8a	...	...	61.3
Sydøstasien					
Indonesien	193	1.3	4.4	1.4	63.5
Malaysia	20	1.8	2.0	1.6	71.2
Filippinerne	69	1.8	3.1	1.5	67.0
Singapore	3	1.0	1.0	1.2	77.1
Thailand	58	0.7	2.2	1.4	69.5
Vietnam	73	1.6	1.9	1.6	66.0
I alt (1994)	478.8	1.6a	...	...	64.3
Kina	1200	0.8	2.3	1.3	68.9

Kilde: Verdensbanken - World Development Indicators, 1997. UNDP Human Development Report 1997 a: 1994-2000

² Befolkningsfremdrift er kvotienten mellem befolkningen ved nulvækst og befolkningen i basisåret, idet det forudsættes, at nettoreproduktionstallet opretholdes. Begrebet henviser til det fænomen, hvor man i en situation med en faktisk befolkningstilvækst på 0 kan konstatere, at det forhold, at store aldersklasser af kvinder i den reproduktive alder bevæger sig op gennem alderspyramiden, giver anledning til flere fødsler, end der udlignes af dødsfald i de ældre aldersklasser. For højindkomstlande er det tilsvarende mål for befolkningsfremdrift 1.1. Det samme tal gælder for Østeuropa.

Standardfattigdomsindikatorerne, så som dødeligheden blandt børn under 5 år, adgangen til rent vand og sanitære forhold, pegede alle i retning af forbedrede levevilkår. I midten af firserne havde 81% af Indiens befolkning adgang til rent vand, og 29% havde adgang til sanitære forhold, for Pakistan var tallene hhv. 74% og 47%.

I landene i Sydøstasien har disse tal vist så markante forbedringer, at de ikke længere udgør et aktuelt problem. 96% af thailænderne og 84% af malaysierne har adgang til sanitære forhold; selv i de mindre velstående lande, Indonesien og Filippinerne var tallene hhv. 51% og 77%. Summariske indikatorer så som Verdensbankens almindeligt citerede indeks over individer under den øvre fattigdomsgrænse (1 US\$ om dagen) afspejlede en forbedring, især i Sydøstasien.

Tabel 1.2.3.: Fattigdom og indkomstfordeling

	Fattige ($< 1\$$ KKP om dagen, %)/1981-95	Ginis indeks
Asien		
Kina	29.4	41.5 (1989) ^b
Indien	52.5	33.8 (1992) ^b
Bangladesh	..	28.3 (1995) ^b
Pakistan	11.6	32.1 (1992) ^b
Indonesien	14.5	31.7 (1993) ^b
Filippinerne	27.5	40.7 (1988) ^b
Malaysia	5.6	48.4 (1989) ^b
Thailand	0.1	46.2 (1992) ^b
Vietnam	..	35.7 (1993) ^b

Kilde: UNDP - *Human Development Report 1997*, World Bank - *World Development Report 1997* a: Kilde: Verdensbanken, *Poverty Reduction and the World Bank: Progress and Challenges in the 1990s*. May 1996. Data vedrører 1993. b: undersøgelsesår

Skønt 52% af den indiske befolkning og 29% af befolkningen i Bangladesh skulle klare sig med mindre en 1 US\$ om dagen i 1993, er det blandt landene i Sydøstasien kun Filippinerne, der kan registrere en tilsvarende fattigdom. Andre steder har fattigdomsprocenten ligget på mellem 15% af befolkningen i Indonesien og 6% i Malaysia.

Sundhedsindikatorerne blev også forbedret. dødelighedskvotienten for børn under 5 år var nået ned på 115 pr. 1.000 levendefødte i Indien og Bangladesh i midten af halvfemserne, medens tallet for Pakistans vedkommende var nået ned på 137. I begyndelsen af årtiet var de tilsvarende tal hhv. 142 og 180 for Indiens og Bangladeshs vedkommende og 158 for Pakistans vedkommende. I de mindre velstående sydøstasiatiske lande,

Indonesien og Filippinerne, var dødeligheden blandt børn under 5 år hhv. 36 og 53. Antallet af ansatte i sundhedssektoren pr. borger udviste ligeledes en markant stigning for hele regionen.

Bangladesh var en undtagelse fra den generelle regel, idet antallet af personer for hver læge *steg* i dette land fra 8.424 i 1980 til 12.884 i 1993. Den positive udvikling i adgangen til sundhedspleje

Tabel 1.2.4 Sundhed: Antal personer pr. læge

	1980	1993
Sydasien		
Bangladesh	8424	12844
Indien	2694	2459
Pakistan	3500	1923
Sri Lanka	7172	6843
Sydøstasien		
Indonesien	12458	7028
Malaysia	3917	2441
Filippinerne	7848	8273
Singapore	1111	714
Thailand	6803	4416
Vietnam	4151	2279
Kina	1100	1063

Kilde: World Bank - World Development Indicators, 1997

afspejles i antallet af patienter pr. læge - for Malaysia faldt tallet fra 3.917 i 1980 til 2.441 i 1993, mens tallene for Thailand var 6.803 i 1980 og 4.416 i 1993.

I Vietnam, Cambodja og Laos afspejles de kumulative virkninger af de langvarige borgerkrigslignende tilstande og den kraftige omdirigering af ressourcer til sikkerhedssektoren i en forringet levestandard for størstedelen af befolkningen. Cambodja ligger på 148.-pladsen på UNDP's Human Development-indeks, og Laos ligger på 141.-pladsen, et godt stykke under Vietnam på 115.-pladsen. Levetidsforventningen i Cambodja er 49,7 år (51,7 i Laos), sammenlignet med 62,7 år i Vietnam. Gennemsnitsskoletiden i Cambodja er 2,0 år sammenlignet med 2,9 år i Laos og 4,6 i Vietnam. 13% af Cambodjas befolkning har adgang til sanitære forhold sammenlignet med 53% i Vietnam.

Børnedødelighedskvotienten er 120 pr. 1.000 levendefødte i

Cambodja sammenlignet med 101 i Laos og 59 i Vietnam.

Kinas høje økonomiske vækstrater har været fulgt af en massiv begrænsning af fattigdommen; mellem 1991 og midten af 1995 faldt den andel af landbefolkningen, der levede i absolut fattigdom, fra 94 mio. til 65 mio. Absolut fattigdom i Kina er i dag udelukkende et fænomen, der gør sig gældende i landområderne, og der er en tendens til, at det er hele samfund snarere end bestemte individer, der er ramt. Fattigdommen er stort set koncentreret om de indre provinser i de forholdsvis ugæstfri områder mod nord og sydvest, hvor børnedødeligheden og andre fattigdomsindikatorer fortsat ligger på højt niveau set i sammenligning med de mere velstående kystregioner og nordøstlige regioner. I overvejende grad som konsekvens af innovative udviklingsprogrammer for landdistrikterne er indtægterne i disse distrikter mindre afhængige af landbrug. Der er i dag mere end 18 mio.

landdistrikt- og landsbyvirksomheder, der beskæftiger omkring 95 mio. tidligere landbrugsarbejdere og tegner sig for omkring en tredjedel af industriproduktionen. Indkomsterne fra disse industrier har styrket selvtiliden i landdistrikterne og - måske mere konkret - forbedret deres levestandard.

Tabel 1.2.5: Køn og uddannelse: Grundskoleuddannelse: Pigerne andel i %

	1980	1993
Sydasien		
Bangladesh	37	..
Indien	39	43
Pakistan	33	31
Sri Lanka	48	48
Sydøstasien		
Indonesien	46	48
Malaysia	49	49
Filippinerne	49	50
Singapore	48	..
Thailand	48	49
Vietnam	47	..
Kina	45	47

Kilde: World Bank - World Development Indicators, 1997

Resultaterne mht. at bryde kønsrollemønstrene har været uens. Mens landene i Sydøstasien har gjort store fremskridt på dette område, er der stadig en del, der mangler i Sydøstasien. Kvindernes muligheder for at deltage aktivt i samfundslivet er begrænsede. Mange af Sydasiens kvinder er for dårligt uddannede, og deres deltagelse på arbejdsmarkedet er begrænset til lavtbetalte ufaglærte jobs i den uformelle produktionssektor. Den manglende adgang til egentlig uddannelse, som til dels skyldes manglen på kvindelige lærere i landområderne, skaber en situation, hvor kvinder, og især kvinder fra landet, reelt er udelukket fra det formelle arbejdsmarked. Der er meget få kvinder på ledende poster i Bangladesh, kun 2% af landets samlede administrative ledende personale er kvinder sammenlignet

med 2,3% i Indien og 3,4% i Pakistan og 7 % i Sri Lanka. Disse tal står i skarp kontrast til tallene for Sydøstasien. I Singapore og Filippinerne sidder 34 % af kvinderne på ledende og administrative poster, mens kvinderne i Indonesien og Malaysia tegnede sig for 63% og 45 % af arbejdskraften inden for liberale og tekniske erhverv.

Den officielle udviklingsstøtte tegnede sig for en forholdsvis mindre del - 10% - af tilstrømningen af ressourcer til udviklingslandene i Sydøstasien i 1994 og for 3,6% af BNP. I Sydasiens tilfælde tegnede den officielle udviklingsbistand sig for knap halvdelen (46%) af nettotilstrømningen af ressourcer udefra og for ca. 2% af BNP (7 mia. US\$). De private

nettokapitalstrømme til Sydøstasien nåede op på 5,2 mia. US\$ i 1995, hvoraf 1,8 mia. US\$ var udenlandske direkte investeringer. Østasien (inklusive Kina) modtog til sammenligning i alt 84 mia. US\$ i 1995, hvoraf 51,8 mia. US\$ tog form af udenlandske direkte investeringer. Østasien modtog 9 mia. US\$ i form af officiel udviklingsbistand i 1994, svarende til 1,1% af BNP. EU's bistand til Kina i den betragtede periode var koncentreret om landbrugssektoren. Der blev godkendt projekter om at fremme produktivitetsforbedringer og teknologioverførsel. I 1995, det sidste år i den betragtede periode, ændredes prioriteringen til udvikling af menneskelige ressourcer og støtte til Kinas reform- og liberaliseringsprogram, forretningssamarbejde og miljø.

1.3. Latinamerika

Latinamerika er ikke en homogen enhed, men omfatter lande på meget forskellige

Tabel 1.3.1: Økonomiske basisindikatorer

	Befolkning mio.	BNP, mia. \$	BNI p. i., \$
	1994	1994	1994
Latinamerika	463.9	1,549.0	3,188
Brasilien	156.9	554.6	2,970
Argentina	34.3	281.9	8,110
Chile	14.0	52.0	3,520
Mexico	89.6	377.1	4,180
Ecuador	11.2	16.6	1,280
Nicaragua	4.0	1.8	340

Kilde: UNDP Human Development Report 1997

udviklingstrin i social, økonomisk og politisk henseende. Indkomsten pr. indbygger ligger mellem 340 \$ i Nicaragua, et af de fattigste og mindst udviklede lande i verden, til mere end 8.000 \$ i Argentina. Disse forskelle må ikke glemmes, når man ser på udviklingen i Latinamerika i det seneste årti. Tabellerne i denne sektion forelægger data for et repræsentativt udsnit af de latinamerikanske lande.

De fleste latinamerikanske lande har en række problemer til fælles, så som udbredt fattigdom, en ujævn indkomst- og formuefordeling og høj udlandsgæld. Ikke desto mindre er markederne i mange af landene på trods af den liberalisering, der har fundet sted, skævvredne og ukonkurrencedygtige, især pga.

statsintervention og oligopolistiske markedsstrukturer. Dette har i mange tilfælde gjort det vanskeligt at supplere en naturressourcebaseret udvikling med en styrkelse af fremstillings- og servicesektoren.

Selv om gældsniveauet stadig er højt, er væksten i gældsbyrden faldende i mange lande, hvilket afspejler den positive virkning af Brady-gældslettelsesprogrammerne. Den kraftige stigning i eksporten har sammen med et fald i rentesatserne bragt gældsbetjeningskvotienten ned på et mere håndterbart niveau. Især har et antal lande, i ganske særlig grad Brasilien, haft held med at få realiseret en betydelig formindskelse af forholdet mellem afdrag og renter på udlandsgæld og eksportindtægterne samt forholdet mellem afdrag og renter på udlandsgæld og BNP.

Imidlertid viste gældskrisen i 1980'erne sig at være en katalysator for reformer og demokratisering, som førte til forbedrede økonomiske præstationer. De økonomiske reformer, der er igangsat inden for de seneste år af næsten alle landene, indeholder tre hovedelementer:

Makroøkonomisk stabilisering: Hovedmålsætningen var at nedbringe inflationen. Dette blev opnået i hel regionen ved en kombination af en fornuftig finans- og pengepolitik. Den

årlige inflation i Latinamerika er faldet fra næsten 900% om året i 1993 til 26% i 1995 (se tabel 1.3.3 ndf., baseret på FN-data). En anden hjørnesteen i den makroøkonomiske stabilisering har været den finanspolitiske tilpasning. De fleste lande i regionen har i betydelig grad mindsket deres finansunderskud, men har stadig store problemer, der skyldes den manglende effektivitet mht. skatteopkrævning og styring af de offentlige udgifter, som vil kunne gøre afbræk i den makroøkonomiske stabilitet på mellemlang og lang sigt. Især har mange latinamerikanske lande store og ineffektive bureaukratier og kæmper med store korruptionsproblemer.

Tabel 1.3.2: Udlandsgæld

	Udlandsgæld som % af				Gældsbetjening som % af eksport af varer og tjenester	
	BNP		eksport af varer og tjenester		1980	1995
	1980	1995	1980	1995		
Latinamerika	36.0	41.0	201.8	212.0	36.3	26.1
Brasilien	31.2	24.0	306.5	269.8	63.3	37.9
Argentina	35.6	33.1	242.4	320.2	37.3	34.7
Chile	45.5	43.3	192.5	127.7	43.1	25.7
Mexico	30.5	69.9	232.4	170.5	44.4	24.2
Peru	47.6	54.1	194.2	399.5	44.5	15.3
Nicaragua	108.5	589.7	426.5	1,272.7	22.3	38.7

Kilde: Verdensbanken - World Development Report 1997

Liberalisering af handelen: I løbet af det sidste årti har de latinamerikanske lande unilateralt liberaliseret handelen, dels inden for rammerne af forhandlingerne under Uruguay-runden, dels inden for rammerne af strukturtilpasningsprogrammer sponsoreret af Verdensbanken og Den Internationale Valutafond. De gennemsnitlige *anvendte* toldsatser er faldet fra 45% til 13%, og de ikke-toldmæssige skranker er blevet afviklet i meget betydelig omfang. Imidlertid er mange af de *bundne* toldsatser, der blev aftalt i forbindelse med de multilaterale forhandlinger under Uruguay-runden, betydeligt højere end de faktisk anvendte toldsatser, og dette kunne i teorien føre til toldstigninger, uden at der er tale om overtrædelse af forpligtelser i henhold til Uruguay-runden. Trods disse risici har de toldnedsættelser, der er foretaget tidligere, klart haft en betydelig indvirkning på handelen, som er vokset kraftigt, især den handelen inden for regionen, som er hjulpet frem af regionale samarbejdsordninger, så som Mercosur og Andes-fællesskabet.

Afregulering af økonomien: De første vigtige skridt er blevet taget, især mht. privatisering, men der er stadig meget, der mangler at blive gjort. De latinamerikanske økonomier er stadig reguleret i vidt omfang, arbejdsmarkedsreformerne er ikke vidtrækkende nok, og arbejdsløsheden i de fleste lande er allerede høj og er steget yderligere, især i Mexico, Uruguay, Venezuela og Argentina. Mange markeder er stadig ineffektive og ukonkurrencedygtige, til dels fordi de stadig er underlagt oligopolistiske kræfter.

På grund af disse reformer og et mere favorabelt internationalt økonomisk klima (forbedret bytteforhold, højere vækst i USA, Latinamerikas vigtigste eksportmarked osv.) er der ikke desto mindre kommet gang i væksten. Følgelig er indkomsten pr. indbygger steget en smule i løbet af den betragtede periode.

Tabel 1.3.3: Væksten i økonomien, inflation

	BNP, gns. årlig vækst, %		BNP p.i., gns. årl. vækst, %		Inflation, på årsbasis %		
	1981-90	1991-95	1981-90	1991-95	1980-89	1993	1995
Latin amerika	0.9	3.0	-1.1	1.1	388.4	892.7	25.9
Brasilien	1.3	2.6	-0.7	0.8	740.5	2,489.1	22.0
Argentina	-0.9	5.2	-2.3	3.9	162.0	7.4	1.7
Chile	3.0	7.2	1.3	5.4	10.6	12.2	8.2
Mexico	1.7	0.8	-0.4	-1.0	15.9	8.0	52.0
Ecuador	1.7	3.8	-0.9	1.5	29.1	31.0	22.8
Nicaragua	-1.8	1.8	-4.4	-2.0	1,591.5	19.5	11.1

Kilde: CEPAL 1996

Handelsliberaliseringen har haft ganske stor succes. Eksportvæksten er øget i første halvdel af 1990'erne, men importen, især af industrivarer, voksede endnu hurtigere. Dette skyldtes styrkelse af den økonomiske vækst, efterhånden som reform- og stabiliseringsbestræbelserne genoprettede forbrugernes og producenternes tillid. Der er en struktursvaghed, nemlig det forhold, at den latinamerikanske eksport stadig er koncentreret om nogle få sektorer, hovedsagelig råvarer, især landbrugsvarer, som begrænser den potentielle vækst i eksporten. Desuden har visse elementer i de gennemførte makroøkonomiske stabiliseringsprogrammer, især fastlåsnings af visse valutaer (så som den argentinske peso) til dollaren ført til overvurderede valutakurser, som har begunstiget importen snarere end eksporten.

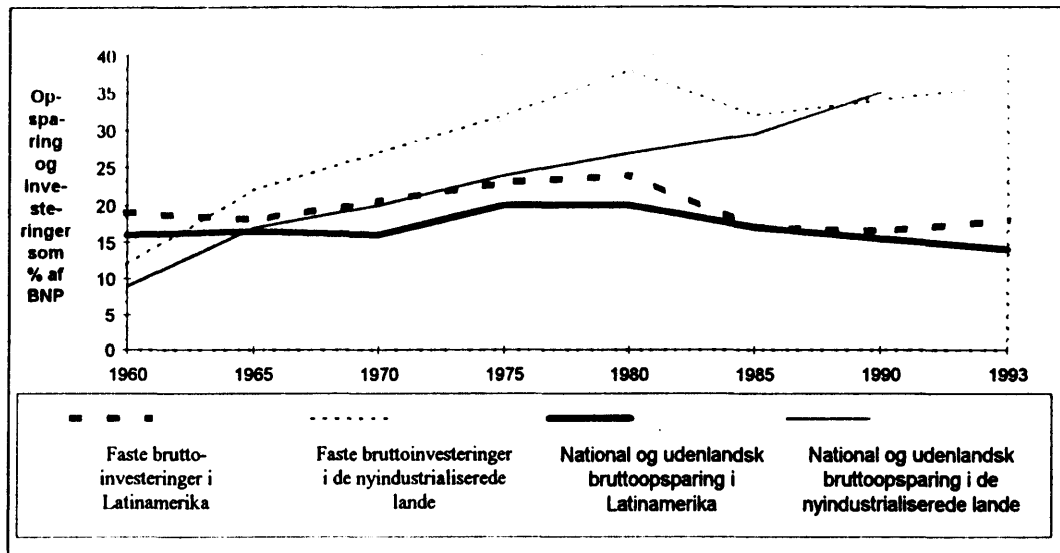
Som modvægt til dette underskud har der været en vækst i kapitaltilstrømningen i løbet af de sidste år. I 1995 modtog Latinamerika 54 mia. US\$ i udenlandsk kapital, hvoraf 40% udgjorde officiel udviklingsbistand, 37% porteføljeinvesteringer og resten bank- og handelsrelaterede lån. Omfanget af den officielle udviklingsbistand og porteføljeinvesteringerne kan betragtes som en reaktion på de mikroøkonomiske reformer, så som privatisering og afregulering af økonomierne; andre, hovedsagelig kortfristede kapitalstrømme, kan betragtes som en reaktion på høje realrentesatser og bidrog således til overvurderingen af valutaerne. Ikke desto mindre viser voksende kapitaltilstrømninger, især udenlandske direkte investeringer, også en voksende international tillid til de latinamerikanske økonomier. Der er imidlertid risici forbundet med de internationale finansielle strømmes ustabilitet, især mht. porteføljeinvesteringer. Disse risici og mulige negative indvirkninger på den økonomiske udvikling kom klart til syne i forbindelse med den mexicanske peso-krise i 1994/95, som havde en katastrofal indvirkning på den mexicanske økonomi og med den indvirkning, den havde på tilliden på de finansielle markeder, forårsagede den korte økonomiske recessioner i Argentina og Uruguay. De stadig forholdsvis underudviklede finansielle markeder i regionen kunne sammen med de stadig større underskud på de løbende poster og i nogle tilfælde stadig store budgetunderskud vise sig at udgøre en alvorlig risiko for den finansielle stabilitet i regionen.

Tabel 1.3.4: Udenrigshandel

	Eksport, gns. årlig vækst, %		Import, gns. årlig vækst, %	
	1980-90	1990-95	1980-90	1990-95
Latinamerika	5.2	6.6	-0.5	15.1
Brasilien	6.1	6.6	-1.5	8.5
Argentina	3.1	-1.0	-8.6	45.8
Chile	5.7	10.5	1.4	14.5
Mexico	12.2	14.7	5.7	18.7
Ecuador	3.0	8.9	-3.9	10.0
Nicaragua	-4.4	-8.7	-4.1	7.3

Kilde: Human Development Report 1997, World Development Report 1997

Diagram 1.3.1: Opsparing og investeringer i Latinamerika sammenlignet med de nyindustrialiserede lande i Asien.

Kilde: G. Palma, *Whatever happened to Latin America's savings?* UNCTAD 1996

Tabel 1.3.5: Fattigdom og indkomstfordeling

	Fattige (< 1\$ KKP om dagen, %)	Ginis indeks
	1981-95	
Latin-amerika	24.6 ^a	
Brasilien	28.7	63.4 (1989) ^b
Argentina	..	..
Chile	15.0	56.5 (1994) ^b
Mexico	14.9	50.3 (1992) ^b
Ecuador	30.4	46.6 (1994) ^b
Nicaragua	43.8	50.3 (1993) ^b

Kilde: UNDP - *Human Development Report 1997*, World Bank - *World Development Report 1997*

a: Kilde: Verdensbanken, *Poverty Reduction and the World Bank: Progress and Challenges in the 1990s*. May 1996. Data vedrører 1993.

b: undersøgelsesår

Opsparings- og investeringskvoterne er lave i Latinamerika efter international standard, og opsparingskvoterne viser endog en faldende tendens (med Chile som iøjnefaldende undtagelse). Selv om man på kort sigt ville kunne supplere den utilstrækkelig opsparing med betydelig udenlandsk opsparing til at finansiere de nødvendige investeringer, er det usandsynligt, at de *omfattende* kapitaltilstrømninger vil fortsætte på ubestemt tid. Hvad der er vigtigere for at få forbedret den vigende opsparingskvote, er en gennemgribende reform af finanspolitikken, herunder ikke blot en finanspolitisk tilpasning, men også en tilpasning af skattesystemet og de sociale sikringsordninger.

Ifølge skøn fra Verdensbanken lever næsten en fjerdedel af befolkningen i regionen i fattigdom. FN's Økonomiske Kommission for Latinamerika og Vestindien skønner på grundlag af en mindre restriktiv definition, at omkring 39% af befolkningen er fattig. Uligheden i

Latinamerika, både mht. til fordeling af indkomster og aktiver (især fast ejendom), er den højeste i verden. Mens de rigeste 20% af befolkningen har gennemsnitsindkomster på 17 000 US\$, har de fattigste 20% en gennemsnitlig per capita-indkomst 930 US\$. Ifølge en nylig rapport fra Verdensbanken skal vækstraterne i betragtning af den store ulighed i regionen være det dobbelte af den aktuelle vækstrate for at mindske antallet af mennesker, der lever i absolut fattigdom.

Tabel 1.3.6: Sundhed

	Forventet levetid år		Antallet af individer pr. læge	
	1960	1994	1980	1993
Latinamerika		69	1,458	970
Brasilien	55	66	1,301	844
Argentina	65	72	..	330
Chile	57	75	..	942
Mexico	57	72	1,149	615
Ecuador	53	69	..	652
Nicaragua	47	67	2,308	2,039

Kilde: UNDP - *Human Development Report 1997*, Verdensbanken - *World Development Indicators 1997*

Ikke desto mindre er der sket en betydelig forbedring af sundhedsindikatorerne for næsten hele regionen i de seneste årtier. Den forventede levetid er steget og når i gennemsnit op på niveauet for højindkomstlandene. Dødelighedskvotienten for børn under fem år faldt yderligere i alle landene mellem 1990 og 1995, i ganske særlig grad i Peru (fra 116 pr., 1.000 levendefødsler til 55) og Bolivia (fra 160 til 105). Mellem 70 % og 95% af befolkningen i Latinamerika har i dag adgang til sundhedstjenester.

De politiske prioriteringer bør være at forbedre de fattiges adgang til sundhedspleje og generelt at reformere sundhedsplejesystemerne for at styrke den generelle kapacitet, forbedre præstationerne og sikre en varig finansiering.

Antallet af voksne, der kan læse og skrive er steget i løbet af de sidste 25 år og ligger nu på mellem 80% og 100%. Næsten alle børn modtager i dag primærundervisning, men elevoptaget i den sekundære undervisning ligger stadig væsentligt under niveauet i de industrialiserede lande. Når man ser på tallene for optagelse, fremgår det, at kvinder generelt udgør ca. 50% af alle elever.

Derfor synes kvinderne, i hvert fald på uddannelsesområdet, at have lige muligheder. Kvinderne er imidlertid på alle andre områder i samfundet udsat for diskriminerende behandling. Det er mere sandsynligt, at de rammes af fattigdom og arbejdsløshed, og de er overrepræsenteret blandt dem, der arbejder i den uformelle sektor.

Tabel 1. 3.7: Uddannelse

	Bruttouddannelsesfrekvens for alle niveauer (% af 6-23-årige)		Bruttouddannelsesfrekvens sekundærtrinet (% af relevant aldersgruppe)		
	1980	1994	1980	1993	
Latinamerika	59	70	42	51	
Brasilien	54	72	34	43	
Argentina	65	77	56	72	
Chile	65	72	52	70	
Mexico	68	66	48	58	
Ecuador	69	72	53	55	
Nicaragua	53	62	42	41	

Kilde: UNDP - Human Development Report 1997, Verdensbanken - Development Indicators 1997

Selv om der er gjort fremskridt med at forbedre adgangen til primær- og sekundær- og tertiær uddannelse i hele Latinamerika, har de fattige også meget utilstrækkelig adgang til sekundær- og tertiær uddannelse, og deres muligheder for at få en universitetsuddannelse er meget begrænsede i hele regionen. Et tidssvarende og effektivt uddannelsessystem er af afgørende betydning for en varig vækst ved hjælp af forbedret produktivitet og øgede vækstrater og en mindskelse af uligheden. Reform af uddannelsessystemet og en bedre

målretning af uddannelsesressourcerne, især til primær- og sekundær- og tertiær uddannelse, er fortsat nødvendige.

Den officielle udviklingsbistand udgjorde ca. 1,7% af Latinamerikas BNP eller 6 mia. US\$ i 1994, en stigning 1,4% i 1995. Dette tal syner af ingenting, når man ser på den privatkapital, der strømmer ind i Latinamerika, og som nåede op på 54 mia. US\$ i 1995. Imidlertid er disse kapitalstrømme koncentreret om et begrænset antal lande, idet Brasilien alene modtager 35%. De latinamerikanske lande har brug for yderligere international bistand, især for fortsat at kunne bekæmpe fattigdommen, opbygge og forbedre den sociale, den institutionelle økonomiske infrastruktur for at give den økonomiske vækst varig karakter og sikre, at fordelene ved væksten fordeles mere ligeligt.

2: Det Europæiske Fællesskabs (EF) udviklingssamarbejde med de asiatiske og latinamerikanske lande.

2.1. *Generel oversigt over strategier*

ALA-forordningen er referencegrundlaget for Kommissionens samarbejdspolitik over for Asien og Latinamerika. Men alle Kommissionens strategier for samarbejde med Asien og Latinamerika rækker langt videre end de finansielle arrangementer i ALA-forordningen og omfatter bl.a. politiske dialoger og forhandlinger om samarbejds- og handelsaftaler.

2.1.1. Policy framework for Asien

Hvad Asien angår, indeholder Kommissionens meddelelse til Rådet fra juli 1994 *På vej mod en ny strategi over for Asien* [KOM(94) 314] de mere vidtgående betragtninger, som bl.a. omfatter opbygning af en række politiske fora, hvor landene i det sydlige og sydøstlige Asien tilskyndes til at integrere deres økonomier i højere grad i det globale system, og hvor der tages initiativer til at fremme investeringer og erhvervsvenlige miljøer i partnerlandene, og disse lande får adgang til den nyeste teknologi. Lignende betragtninger findes i Kommissionens meddelelse *En langsigtet politik for forbindelserne mellem Kina og Europa* [KOM(95) 279]. Den nye strategi over for Asien banede vejen for Kommissionens seneste strategidokumenter vedrørende forbindelserne med Indien og ASEAN. EU tillægger menneskerettighederne, udvikling og sikring af demokrati og retssikkerhed den største vigtighed i sit samarbejde med udviklingslandene i Asien. EU styrer det bilaterale samarbejde med mange lande og regioner i Asien inden for rammerne af handels- og samarbejdsaftaler, suppleret med en struktureret politisk dialog, på både bilateralt og regionalt niveau (som dialogen med ASEAN). EU deltager også i den eneste kollektive regionale dialog om sikkerhed, ASEAN's Regional Forum. EF undertegnede den første handels- og samarbejdsaftale med Kina i 1985. Den videre udvikling i de bilaterale forbindelser blev afbrudt på grund af hændelserne på Tiananmen pladsen i 1989 (som betød, at EU indførte en række sanktioner), men normaliseringen af forbindelserne siden 1990'erne har banet vejen for øget samarbejde og et nyt arrangement med en politisk dialog. Alle disse initiativer supplerer og kompletterer de mere traditionelle mål som fattigdomsbekæmpelse og økonomiske samarbejde i ALA-forordningen og må som sådanne indgå som en væsentlig del i enhver overordnet vurdering af Fællesskabets forbindelser med landene i området.

2.1.2. Policy framework for Latinamerika

Efter Det Europæiske Råds møde i Madrid i december 1995 blev der fastlagt en ny langsigtet strategi "EU-Latinamerika, den nuværende situation og udsigterne til en styrkelse af partnerskabet (1996-2000)", hvor målet er en styrkelse af partnerskabet og samarbejdet i tiden mod år 2000. Partnerskabet går flere årtier tilbage og er blevet styrket betydeligt de sidste femten år. Den politiske dialog mellem Fællesskabet og dets latinamerikanske partnere har været institutionaliseret i San José-processen (siden 1984) og dialogen med Rio-gruppen (siden 1990) og har betydet en stadig forbedring af de politiske forbindelser. Denne dialog er blevet suppleret med samarbejdsaftaler. Efter undertegnelsen af "tredje generations"-aftaler med alle de latinamerikanske lande (undtagen Cuba) er der nu iværksat en ny fase med et endnu tættere samarbejde og forhandling af aftaler med MERCOSUR (undertegnet i 1995) og Chile (undertegnet i 1996), hvilket sandsynligvis vil føre til yderligere handelsliberalisering mellem EU og de latinamerikanske lande og områder inden

for rammerne af den såkaldte "åbne regionalisme". På baggrund af et sådant styrket partnerskab er samarbejdet mellem EU og Latinamerika blevet forbedret og spredt ud over flere områder, så det er muligt at opfylde de nye behov på et meget heterogent kontinent, hvor man forsøger at sikre demokratiseringsprocessen, fortsætte bestræbelserne for at opnå international konkurrencedygtighed og løse problemer som fattigdommen i bestemte områder og sociale uligheder. Det traditionelle faglige og finansielle samarbejde vil i stadig højere grad blive suppleret med forskellige instrumenter, som kan anvendes til at knytte tættere økonomiske og erhvervsmæssige bånd, og instrumenter, som kan tilvejebringe større bistand til områder som ligestillingsaspektet ved udvikling og miljø. Andre prioriterede områder er demokratisering, menneskerettigheder, uddannelse og træning. De konferencer, der har været afholdt mellem de forskellige landes parlamentarikere hvert andet år siden 1974, har været yderligere anledninger til dialog.

2.2. Udviklingen i ALA-samarbejdet 1991-1995

Inden for disse generelle rammer fik Fællesskabet i perioden 1991-1995 knyttet mere omfattende og systematiske forbindelser til ALA-landene i form af et betydeligt ekspanderende økonomisk, finansielt og udviklingsmæssigt samarbejde. Det gav store forbedringer på området demokratisering (sammen med større deltagelse fra civilsamfundets side), positive virkninger af markeds- og handelsliberaliseringspolitikker, som blev støttet af de internationale finansielle institutioner (navnlig IMF), regionale integrationsordninger og fremskridt i strukturreformerne (privatisering af statsejede aktiver, skattereformer, finansielle reformer, gældsomlægning osv.).

Fællesskabet er også i højere grad blevet inddraget i hjælpe- og rehabiliteringsprogrammer og har finansieret genopbygnings- og rehabiliteringsarbejder i efterkrigsperioder, specielt i Nicaragua og El Salvador. Kommissionen har udviklet nye instrumenter for decentraliseret samarbejde, og store finansielle midler er blevet kanaliseret gennem NGO'erne til gavn for lokale private økonomiske enheder. Der er etableret et nært samarbejde om strategiproblemer, fondsmobilisering og projekter med de internationale finansielle institutioner, der er aktive i Asien og Latinamerika. Desuden har Fællesskabet tilskyndet til oprettelse af regionale fora og organisationer inden for rammerne af den såkaldte "åbne regionalisme" som en metode til at øge mulighederne for politisk dialog, handelsintegrering og økonomisk partnerskab. Sigtet med denne Syd-Syd politiske dialog og den økonomiske integration er at udnytte komplementære forhold og komparative fordele og at gøre anvendelsen mere effektiv af de menneskelige, finansielle og faglige ressourcer, der er nødvendige til at løse generelle problemer med regionale dimensioner (som miljøbeskyttelse).

Den stadige udvikling i Fællesskabets politiske dialog med ALA-landene og et bedre bistandssamarbejde med andre multilaterale og bilaterale donorer har ført til en mere effektiv anvendelse af de finansielle ressourcer, der er til rådighed. Fællesskabet er blevet en betydningsfuld partner for ALA-landene i de seneste år og har tilskyndet til politiske reformer, ydet bistand til fattigdomsbekæmpelse i land- og byområder, støttet private iværksætterinitiativer og SMV'er, ansporet til nye private europæiske finansstrømme, ydet støtte til de nationale socialsikringsnet i tilpasnings- og overgangsperioderne og fremmet de lokale græsrodsorganisationers deltagelse i hjælpe- og genopbygningsprogrammer.

Kvinder i udviklingsprocessen

Specielt kvinderne er sårbare over for de negative virkninger af social og økonomisk udvikling. De rammes i uforholdsmæssig høj grad af fattigdom, arbejdsløshed, de arbejder i langt højere grad hjemme og i den uformelle sektor, hvor de normalt ikke er dækket af sociale ordninger, de har dårligere adgang til uddannelse, hvilket formindsker deres muligheder, og de bliver i almindelighed diskrimineret af samfundet og dets institutioner og i forbindelse med de retlige, politiske og uddannelsesmæssige systemer.

En forbedring af kvindernes status og fremme af ligestilling mellem kønnene er ikke kun af betydning i sig selv, men bidrager også til overordnet social og økonomisk udvikling. Specielt er det afgørende at forbedre kvindernes adgang til uddannelse. Via bedre uddannelse kan man få brudt den onde fattigdomscirkel med børnenes dårlige sundhedstilstand og lave uddannelsesniveauer. Uddannelse af kvinder er et magtfuldt middel til at nedbringe børnedødeligheden og forbedre børnenes ernærings- og sundhedstilstand generelt. Bedre uddannelse af kvinder betyder også noget i forbindelse med fødselshyppighed (som sædvanligvis er lavere for uddannede kvinder) og anvendelsen af svangerskabsforebyggende midler. Desuden forbedres kvindernes evne til at deltage aktivt på arbejdsmarkedet, og deres muligheder for formel beskæftigelse øges.

I ALA-forordningen lægges der særlig vægt på kvindernes rolle i udviklingsprocessen, og det hedder, at der i EF's bistandspolitik ikke blot skal sørges for ".....", men derimod, at der vedtages specifikke foranstaltninger eller projekter, der kan øge deres (kvindernes) aktive deltagelse på lige fod i produktionen og resultaterne heraf, i de sociale aktiviteter og i beslutningsprocessen." (artikel 5). Det indebærer også, at der i alle programmer og projekter inden for programmet for udviklingssamarbejde med ALA-landene bliver lagt særlig vægt på kvindernes rolle. Dette blev understreget i Rådets resolution fra 1995 om integrering af kønsaspektet i udviklingssamarbejdet (12847/95 af 20.12.1995).

Det kræver således en tosidet approach, når forordningen skal implementeres. Fremme af ligestilling mellem kønnene skulle indgå som en integreret del af alle aktiviteter, og alle projekter siden 1994 er derfor blevet gennemgået for at sikre, at der er taget behørigt hensyn til integrering af kønsaspektet. Samtidig kan det være nødvendigt at iværksætte særlige projekter for at bekæmpe uligheden mellem kønnene. Af den samlede EF-bistand til ALA-området siden 1992 er over 235 mio. ECU blevet forpligtet til projekter vedrørende positiv behandling ved ansættelse af kvinder, samtidig med at der ikke er taget hensyn til projekter, som er integreret i projekter og programmer under andre budgetposter. Der findes også et særligt lille budget "Kvinders rolle i udviklingsprocessen" til finansiering af faglig rådgivning og bevidstgørelsesaktiviteter med sigte på at forbedre opmærksomheden over for kønsaspektet i det almindelige udviklingssamarbejde. F.eks. har Kommissionen finansieret undersøgelser (kønsprofiler) af kvindernes situation i flere latinamerikanske udviklingslande, hvilket vil gøre det lettere at målrette projekter og programmer direkte mod en forbedring af kvindernes situation.

I samarbejdet med ALA-landene har man også understreget opmærksomheden over for kønsaspektet og kvindernes rolle i udviklingen samt på et mere generelt niveau nødvendigheden af at overholde de grundlæggende menneskerettigheder og civile frihedsrettigheder, konstitutionsreformer, konsolidering af den demokratiske proces og reform af landenes retlige og juridiske systemer. Offentligt regnskabsvæsen ("god praksis"), god regeringsførelse og overholdelse af retsregler fra ALA-partnernes side har været en

vigtig forudsætning for en frugtbar dialog og for mobilisering af Fællesskabets finansielle ressourcer.

Fællesskabets økonomiske samarbejdsprogrammer i Asien og Latinamerika fokuserer stærkt på den private sektor. Hovedvægten i disse programmer har været lagt på forbedring af erhvervs- og lovmiljøet i partnerlandene for at fremme en tosidet handels- og investeringsstrøm gennem et bredt udvalg af støtteinstrumenter til yderligere udvikling af erhvervslivet, specielt små og mellemstore virksomheder. Disse instrumenter omfatter institutionsstøtte via strukturer som rådet for europæiske handelskamre, erhvervsråd, og flere direkte finansierede træningsprogrammer til at øge managementfærdighederne i partnerlandene. Kommissionens programmer er imidlertid ikke begrænset til at behandle den økonomiske dimension i udviklingsprocessen. Den sociale sektors betydning anerkendes og nødvendigheden af at sikre en ligevægtig fordeling af resultaterne af fremskridtene. Projekter og programmer på grundlag af finansielt og fagligt samarbejde målrettes mod områder som fattigdom og sundhed, sanisering og udvikling af de menneskelige ressourcer, idet der samtidig tages hensyn til de køns- og miljømæssige dimensioner i processen.

Befolkning og reproduktiv sundhedspleje

Et hovedemne i udviklingsprocessen er at behandle problemet befolkningstilvækst, skabe opmærksomhed om familieplanlægning og tilvejebringe serviceydelser af god kvalitet, som kan opfylde efterspørgslen. Højt prioriteret er at få reduceret de hundrede tusinder dødsfald i forbindelse med fødsel og de millioner af sygdomstilfælde, der er forbundet med svangerskab og fødsel. Desuden begynder man også at rette større opmærksomhed mod områder som skabelse af et sikkert miljø for unge uden risiko for vold og misbrug og muligheder for oplysninger og ydelser til at undgå uønsket svangerskab og seksuelt overførte sygdomme (også HIV).

I Asien og Latinamerika yder Kommissionen støtte til, at kvinderne får mulighed for at styre deres reproduktive liv. Den yder støtte til serviceydelser af bedre kvalitet, som er mere frit til rådighed for dem, der har behov for det, og den arbejder på at udvikle omkostningseffektive strategier for, hvordan man kan bekæmpe spredningen af HIV/AIDS og andre seksuelt overførte sygdomme.

Den særlige budgetkonto for demografisk politik og tilhørende programmer i udviklingslandene (B7-631) anvendes til støtte for politik- og strategiudvikling og fornyende projekter, som supplerer de større støtteprogrammer i sundhedssektoren. I den nye rådsforordning for B7-631 ((EF) nr. 1484/97, EFT L 202 af 30.7.1997) hedder det, at Kommissionen skal arbejde på at:

- * gøre det muligt for kvinder, mænd og unge frit at træffe et velunderbygget valg angående antallet af børn og intervallerne mellem fødslerne
- * bidrage til, specielt for kvindernes og de unges vedkommende, at skabe sociokulturelle, økonomiske og uddannelsesmæssige forhold, der fuldt ud sætter dem i stand til at træffe dette valg, bl.a. ved at fordømme og bekæmpe alle former for seksuel vold, lemlæstelse og misbrug, som krænker deres værdighed og sundhed

- * bidrage til udvikling eller reform af sundhedssystemerne for at forbedre adgangen til og kvaliteten af den reproduktive sundhedspleje for kvinder og mænd, herunder unge, og dermed betydeligt mindske sundhedsrisiciene for kvinder og børn.

Det er yderst vigtigt at understrege, at Fællesskabets approach for samarbejde med ALA-landene er baseret på anvendelsen af et bredt udvalg af instrumenter, som afspejler forskelligheden i udviklingserfaringerne i landene i Asien og Latinamerika. Desuden varierer den blanding af instrumenter, der bruges, fra land til land og fra område til område, afhængigt af udviklingsniveau og nødvendigheden af, hvor der skal sættes ind, om der er tale om handels- og investeringsfremme, projektf finansiering, strukturtilpasningsmidler, finansiel og faglig bistand og/eller økonomisk samarbejde eller bedre markedsadgang. Det er denne forskelligartethed, der gør udviklingssamarbejdet med ALA-landene til en stor udfordring for Fællesskabet.

Med hensyn til udviklingslandene i det sydøstlige Asien og på det indiske kontinent var både udviklingen og arten af EF's multilaterale og bilaterale dialog og samarbejde i perioden 1991-1995 en afspejling af den hurtige vækst i denne del af verden, ordningerne for en styrkelse af det regionale samarbejde i det asiatiske stillehavsområde (ASEAN, SAARC, APEC osv.) og de deraf følgende ændringer i den globale økonomiske magtbalance. Det er også blevet mere og mere tydeligt, at det er nødvendigt at differentiere politisk på baggrund af de forskellige grader af økonomisk og social fremgang i landene i denne del af verden. Derfor omfattede EF's strategier i Asien markedsstyret handel, handelsintegrering og investeringsmål i hurtigt voksende nye økonomier, politisk dialog og støttereformer i lande under tilpasning (tidligere planøkonomier) og traditionelt samarbejde i de fattigste lande med fokus på fattigdomsbekæmpelse.

I anden halvdel af 1980'erne og først i 1990'erne gik mange, om ikke de fleste, latinamerikanske lande i gang med at gennemføre en demokratiseringsproces henimod styreformer med større befolkningsdeltagelse, større gennemsigtighed og ansvarlighed i administrationerne og fremme af retssikkerheden. Denne positive udvikling og de ledsagende strategiske retningslinjer har ført til øget politisk stabilitet i det latinamerikanske område.

Det har vist sig, at disse lande er en særlig udfordring for EF's samarbejdspolitik, med forskellig timing og opdelinger i forbindelse med strukturtilpasningen, markedsliberaliseringen og demokratiseringsprocessen i hvert enkelt land. I anden halvdel af 1980'erne og først i 1990'erne forpligtede flere lande i området sig til ambitiøse stabiliserings- og tilpasningsprogrammer (f.eks. Brasilien, Argentina og Chile), og mange af dem (herunder Costa Rica, Mexico, Venezuela, Uruguay, Bolivia osv.) gik i gang med at løse akutte finans- og betalingsbalanceproblemer, da de befandt sig i en ubærelig situation med udlandsgæld hos vestlige banker.

Styrkelsen af demokratiet, politisk stabilitet, økonomiske reformer og regional integration har betydet nye strømme af udenlandske direkte investeringer og store genopbygnings-rehabiliteringsprogrammer og udviklingssamarbejdsprogrammer med støtte fra bilaterale donorer, Fællesskabet og Bretton-Woods-Institutionerne. I den pågældende periode gjorde de mellem- og latinamerikanske lande en stor indsats for at fremme det regionale samarbejde og den regionale integration (San-José-processen, Andean-samfundet,

MERCOSUR osv.), der er de positive resultater af nye politikker for økonomisk liberalisering og handelsintegration.

2.3. Rådets forordning (EØF) nr. 443/92 af 25.2.1992

Rådets forordning (EØF) nr. 443/92 om finansiel og faglig bistand til og økonomisk samarbejde med ALA-landene (EFT L 52 af 27.2.1992) er en meget vigtig erklæring om Fællesskabets holdning til udviklingsstrategier. Denne forordning, der er baseret på artikel 235 i traktaten, er specielt nyskabende på følgende punkter:

- 1) I forordningen understreges det, at det er nødvendigt at knytte Fællesskabets instrumenter vedrørende udviklingssamarbejde tæt til strategier for liberalisering af samhandelen (artikel 1).
- 2) I forordningen indføres princippet om, at samarbejde og ressourcemobilisering gøres betinget af, at hvert af EF's partnerlande overholder de grundlæggende menneskerettigheder og demokratiske principper. Alle samarbejdsaftaler, der er forhandlet efter 1992, omfatter bestemmelser om menneskerettigheder og demokratisering (artikel 2).
- 3) Ifølge forordningen er en række decentraliserede myndigheder berettiget til den økonomiske, faglige og finansielle bistand. Potentielle modtagere kan omfatte ikke blot centrale eller lokale offentlige myndigheder, men også private enheder og NGO'er (artikel 3).
- 4) Fællesskabets vigtigste finansielle instrumenter (og programmeringen) bør skræddersyes efter ALA-partnerlandenes særlige behov (artikel 3).
- 5) I forordningen angives det, at det finansielle og faglige samarbejde fortrinsvis skal tage sigte på de fattigste ALA-udviklingslande og de fattigste befolkningsgrupper (artikel 4).
- 6) Den finansielle og faglige bistand tager navnlig sigte på udvikling af landdistrikter, fødevarerikkerhed, miljøbeskyttelse, kvindernes rolle, bekæmpelse af narkotika, demokratisering, beskyttelse af børn osv. (artikel 5). Det økonomiske samarbejde, dvs. videnskabeligt og teknologisk samarbejde og partnerskab, institutionel og administrativ opbygning, investeringsstøtte og handelsintegration og støtte til den private sektor skal udformes i Fællesskabets og partnerlandenes gensidige interesse. Støtte til regionalt samarbejde betragtes som en vigtig del af det økonomiske samarbejde (artikel 7).

Bekæmpelse af narkotika

Budgetposten vedrørende støtte til kampen mod narkotika "Nord-Syd samarbejdet om bekæmpelse af narkotikamisbrug" blev oprettet i 1987 (B7-6210); den anvendes til finansiering af pilotprojekter på området. Kommissionen har siden søgt at få en bemyndigelsesforordning, som kunne danne retsgrundlaget for denne budgetpost, nemlig Rådets forordning (EF) nr. 2946/97 (EFT L 287 af 21.10.1997, s. 1) efter at Europa-Parlamentets udtalelse efter anden behandling den 13. marts 1997 er fremsendt til Rådet.

Men budgetposten viser ikke de faktiske udgifter til GD IB's samarbejde i forbindelse med kampen mod narkotika i landene under direktoratets geografiske kompetenceområde, da det ikke omfatter udgifter i hele perioden i forbindelse med bestemmelserne vedrørende

“kampen mod narkotika” i GSP (industri- og landbrugsprodukter for landene i Andespagten, landbrugsprodukter for landene i Andespagten og landene i Mellemamerika) udtrykt i indtægtstab på EF's budget, og dette ikke dækker eventuel finansiering af programmer over andre budgetposter.

Fra 1991 til 1995 beløb de midler, der blev forpligtet over B7-6210, sig til ca. 50. mio. ECU. 34% blev tildelt Latinamerika, 31,3 % Asien, 9,3 % AVS-landene, 19,8 % Middelhavsområdet og 3,5 % flere lande eller bestod i horisontale projekter til fordel for et område eller en samling af lande (tematisk forskning osv.).

Vedrørende hvilke type projekter der modtog støtte, blev 52% af midlerne tildelt programmer for forebyggelse og nedbringelse af efterspørgslen efter narkotika eller behandling og rehabilitering af narkomaner. 20% blev anvendt til alternative udviklingsprogrammer, 10% til bekæmpelse af handelen eller nedbringelse af udbuddet og de resterende 18% til uddannelses- og forskningsprogrammer.

Med hensyn til partnere deltog NGO'erne i denne periode som partnere i projekter for så vidt angår halvdelen af de forpligtede midler og regeringerne for så vidt angår 30%. PNUCID (FN's program for international narkotikakontrol) fik ca. 18% af det samlede beløb. Konsulenter og universiteter modtog 2% af midlerne til undersøgelser.

7) I forordningen blev der angivet et samlet beløb på 2 750 mio. ECU som nødvendigt for perioden 1991-1995, så Fællesskabet kunne gennemføre disse politiske retningslinjer og tilvejebringe finansiell, økonomisk og faglig bistand til ALA-partnerne. Fondmobiliseringen skulle finde sted inden for rammerne af et vejledende mellemsigtet program, som gennemføres sammen med de pågældende udviklingslande. Det besluttedes også, at ca. 10% af det samlede beløb skulle anvendes til at finansiere programmer vedrørende miljøbeskyttelse og bevarelse af tropiske skove (artikel 9 og 10).

Miljøbeskyttelse i EF's samarbejde med ALA-landene

Miljøspørgsmål har udviklet sig til et vigtigt aspekt i EF's samarbejde med udviklingslandene i Asien og Latinamerika. Det indgår i stadig højere grad i dialogen med partnerlandene som f.eks. angivet ved, at miljøaspektet integreres i alle samarbejdsaftaler med de asiatiske og latinamerikanske partnerlande/områder. Den betydning, der tillægges miljøspørgsmålene, kan også ses af niveauet for midler til projekter og programmer med særlige miljøbestemte formål. En nyere uafhængig opgørelse over midler, som GD IB har forpligtet til miljøprojekter, konkluderede, at der mellem 1990 og 1995 blev indgået forpligelser for 596 mio. ECU til miljøprojekter i Asien og for 255 mio. ECU i Latinamerika.

En større del af disse udgifter kanaliseres via ALA-budgetposten, som således sammenlagt opfylder målet med 10% som anført i ALA-forordningen. Men tallene omfatter også to budgetposter med særligt sigte på miljøproblemer i udviklingslandene og på tropiske skove. Disse supplerende aktiviteter er blevet gennemført over ALA-budgetkonti.

Budgetposten til miljø i udviklingslandene (B7-6200, 15 mio. ECU i 1995 til alle ALA/MED/AVS-lande) anvendes til nyskabende pilotprojekter i forbindelse med forvaltning af natur- og bymiljø og til strategiske studier på miljøområdet. Pilotprojekter

finansieret over denne budgetpost modtager ofte yderligere finansiering via budgetposter, der er styret af ALA-forordningen. Der er således et vigtigt samspil mellem de to finansieringsinstrumenter. I 1995 blev der arbejdet på at få etableret et retsgrundlag for disse aktiviteter via en forordning. Arbejdet fortsatte i 1996 og blev afsluttet i begyndelsen af 1997 ((EF) nr. 722/97, EFT L 108 af 25.4.1997, s. 1).

Den anden "miljømæssige" budgetpost omhandler beskyttelse af tropiske skove (B7-6201, 50 mio. ECU i 1995 til lande i Asien og Latinamerika og AVS-lande). Budgettet anvendes specielt til beskyttelse og rationel forvaltning af tropiske skove og forbedring af vilkårene for beboerne i skovene og i de områder, der ligger lige op til skovene. Den 20. december 1995 blev der vedtaget en forordning ((EF) nr. 3062/95, EFT L 327 af 22.12.1995, s. 9) om de grundlæggende principper og strategier samt procedurer for indgåelse af finansielle forpligtelser på denne budgetpost. NGO'erne spiller en vigtig rolle i forbindelse med gennemførelsen af programmer og projekter, som finansieres over disse to budgetposter.

Et andet vigtigt redskab til at sikre et miljømæssigt udbytte af samarbejdsaktiviteter, der finansieres fra ALA-budgetposten, er en vurdering af virkningerne på miljøet (VVM). VVM-procedurerne blev indført i 1991 og bliver hele tiden forbedret og suppleret med forskellige former for støtte som træningskurser og rådgivningsmateriale.

2.4. Associerede bilaterale samarbejdsaftaler og multilaterale forbindelser

ALA-forordningen er blevet gennemført inden for rammerne af en styrket politisk dialog (som også omfattede kulturelle, videnskabelige og teknologiske anliggender) og handelsintegrationsprocessen, som er fastlagt ved en ny række bilaterale samarbejdsaftaler ("tredje generations"-aftaler) og på multilateralt niveau af et nyt forhold med regionale organisationer i Asien og Latinamerika. Der er tale om følgende:

a) Med hensyn til de nye bilaterale forbindelser med partnerlandene i Asien i referenceperioden er der undertegnet samarbejdsaftaler med Indien (EFT L 223/94, s23), Sri Lanka (EFT L 85/95, s32), Vietnam (EFT L 136/96, s28), Nepal (EFT L 137/96, s14) og Macao (EFT L 404/92, s26). Det multilaterale samarbejde med regionale grupperinger i Asien (ASEAN, SAARC osv.) er blevet intensiveret betydeligt og indeholder nu en række områder af fælles eller regional interesse.

For at skaffe rammer for denne bilaterale og multilaterale dialog vedtog Rådet i november 1994 en ny meddelelse "På vej mod en ny strategi over for Asien" (KOM(94) 314). Den nye strategi over for Asien omfatter også nye langsigtede mål og politiske prioriteringer for at sikre Fællesskabet en mere effektiv og aktiv politisk, kulturel rolle og økonomisk tilstedeværelse i dette meget dynamiske område af verdensøkonomien og banede vejen for processen henimod et europæisk-asiatisk topmøde. Strategien blev suppleret med meddelelser om de fremtidige forbindelser med Kina, Indien og ASEAN.

b) Også i tilfældet Mellem- og Sydamerika er der undertegnet nye samarbejdsaftaler med hvert enkelt land i området, herunder for nylig med Chile og Mexico, og med sammenslutninger som MERCOSUR og Andes-pagten. Kun Cuba har været en undtagelse - der er kun ydet humanitær bistand via NGO'er. Efter erklæringerne fra Det Europæiske Råds møder på Korfu, i Essen og i Cannes blev der på mødet i december 1995 i Madrid

vedtaget en ny langsigtet strategi for at styrke partnerskabet og samarbejdet mellem EU og Latinamerika ved år 2000.

3: De nærmere enkeltheder i Fællesskabets samarbejde med Asien og Latinamerika fra 1991 til 1995.

3.1. Generel kvantitativ oversigt over Fællesskabets samarbejde

I dette afsnit forsøger man med data, der giver et sammenligneligt billede af alle ALA-områder, at påvise så tydeligt som muligt, hvordan man har gennemført det program for udviklingssamarbejde, der er fastlagt i ALA-forordningen. Oplysningerne i dette afsnit og i bilagene stammer fra to kilder:

Første kilde: tabel 1 med resumé og de detaljerede tabeller 2A-2D og 3A-3D stammer fra den databank, der er opbygget til den omfattende evaluering, der er undervejs i GD IB³. Disse data giver en oversigt over forpligtelser og udbetalinger for de to områder (og de forskellige under-områder) opstillet efter en ramme baseret på den klassificering, OECD's Komité for Udviklingsbistand (DAC) anvender på offentlig udviklingsbistand (tabel 2A-2D) og efter modtagerland (tabel 3A-3D). Disse data omfatter et mere bredere udvalg af hjælpeaktioner og instrumenter end dem, der strengt set er dækket af ALA-forordningen, og der er anvendt en klassificering efter projekttype, som er noget forskellig fra den fremgangsmåde, der er omhandlet i forordningen. I OECD-DAC's klassificering skelnes der ikke klart mellem alle de områder for samarbejde, der er nævnt både i ALA-forordningen og i Kommissionens grundlæggende strategidokumenter for Asien og Latinamerika (se 2.1.1. og 2.1.2.). F.eks. viser tabel 2B (Latinamerika), at der er forpligtet i alt 126 mio. ECU til undersektoren "Industri, minedrift og byggeindustrien". Den største del af dette beløb er knyttet til projekter, der tager sigte på mikro-virksomhed i den ikke-officielle sektor.

Anden kilde er de databanker, som de faglige enheder i Asien- og Latinamerika-direktoraterne i GD IB har opbygget. Her analyseres de samlede forpligtelser i de pågældende år for Asien og Latinamerika efter de enkelte budgetposter. Disse budgetposter omfatter alle handlinger, som i det mindste i princippet berører eller er knyttet til ALA-forordningen og grupperes under 4 overskrifter:

Finansiell og faglig bistand

Økonomisk samarbejde

Humanitær bistand

Andet⁴

Oplysningerne om forpligtelser i henhold til denne klassificering er anført i tabel 4 for Asien og tabel 6 for Latinamerika.

³ Se f.eks. de relevante tabeller i "Inventory of European Community Aid", ODI, London, december 1996.

⁴ F.eks. demokratisering, kvinder i udviklingen, demografi, tropiske skove osv.

Men ALA-forordning 443/92 tager specielt sigte på forvaltning af budgetposterne for finansiel og faglig bistand (B7-3000 og B7-3100) og for snævert defineret økonomisk samarbejde (B7-3001 og B7-3110). Oplysningerne om forpligtelser i henhold til disse budgetposter alene er anført i tabel 5 (Asien) og 7 (Latinamerika).

Udgangspunktet er tabel 1, som indeholder en samlet oversigt over Kommissionens forpligtelser og udbetalinger til Asien, herunder også Kina, Macao og Yemen, og til Latinamerika. Som allerede nævnt indeholder denne tabel data vedrørende et langt bredere udvalg af aktioner end dem, der umiddelbart er omhandlet i ALA-forordningen. Dette er imidlertid en illustration, men dog ikke den eneste, af, hvilke forpligtelser over for Asien og Latinamerika der er kommet til udbetaling. Endvidere er oplysningerne vedrørende det sydlige og syd-østlige Asien blev grupperet således, at forbindelsen mellem forpligtelser og udbetalinger fremgår tydeligt.

Det er vigtigt at bemærke, at omfanget af bistand, der både er blevet forpligtet og udbetalt i årene 1991 til 1995, var meget større end i tidligere perioder. Det fremgår af linje 8 i tabel 1, at forholdet mellem samlede udbetalinger og samlede forpligtelser i den pågældende periode er 60%, lidt højere for Latinamerika (64%) end for Asien (58%). Tallet for det sydlige og syd-østlige Asien er noget lavere - 56%. Et sådant tal kunne betragtes som repræsentativt eller som en første tilnærmelse af forholdet mellem udbetalinger og forpligtelser i forbindelse med aktioner, der er omfattet af ALA-forordningen. I den periode, der indgår i denne rapport, ligger de samlede udbetalinger således langt under de samlede forpligtelser, og afstanden synes at have været større end i tidligere perioder (det samlede tal var 64% i perioden 1986-1990). Dette afspejler et betydeligt fald i forholdet mellem udbetalinger og forpligtelser for Asien, som ikke udlignes af en stigning for Latinamerika. Der er en række mulige forklaringer på dette fald. Det kunne skyldes, at udviklingssamarbejde er blevet langt mere indviklet, hvilket indebærer et behov for mere tid til at gøre bistandsprogrammerne operationelle samt andre kræfter, der forlænger det tidsrum, der er nødvendigt, inden projekterne kommer i gang, som f.eks. vanskeligheder med at absorbere bistandsressourcerne.

Med hensyn til ligevægten mellem udbetalinger til Asien og til Latinamerika i procent af de samlede udbetalinger lå disse forholdsvis tæt på hinanden i perioden 1991-1995 (54% for Asien, 46% for Latinamerika) sammenlignet med tallene på 63% og 37% i den tidligere periode fra 1986 til 1990. Det er derfor tydeligt, at de nyere tal ligger langt fra den mangeårige uofficielle opfattelse af, at ca. to tredjedele af bistand under ALA-programmet skulle gå til Asien, et forhold der synes at have været bredt respekteret i perioden indtil 1990. Denne udvikling vil uden tvivl komme til at afspejle - i det mindste delvis - de afgørelser, der er truffet af budgetmyndighederne i EU's institutioner.

Tabel 2A-2D viser også en analyse af de samlede bistandsforpligtelser og bistandsudbetalinger til Asien og Latinamerika, klassificeret efter et skema som det, der anvendes af OECD's Komité for Udviklingsbistand (DAC). Endnu engang er det vigtigt at understrege denne klassificerings begrænsninger med hensyn til denne undersøgelse (se ovenfor). Det er alligevel muligt at få et lille glimt af, hvordan de prioriteringer, der er fastlagt i ALA-forordningen, er blevet behandlet. Fra tabel 2A og 2B er det således vigtigt at notere med hensyn til forpligtelser:

- det stadig store omfang af ressourcer der er forpligtet til udviklingsprojekter i landdistrikterne for både Asien og Latinamerika sammenlignet med tidligere perioder
- midlerne under "Miljø" og "Kvindes rolle i udviklingsprocessen" omfatter kun midler, der er specielt allokeret til disse poster, og afspejler således slet ikke de samlede EF-forpligtelser til disse emner. Men det viser, at man har opfyldt kravet i forordningen om at 10% af forpligtelserne skal gå direkte til aktioner, der vedrører miljø. Dette er konklusionen af undersøgelsen "Evaluerings af miljøudbyttet i EF-programmer, 1990-1995" (vol. I ERM, oktober 1996).
- den stigende andel af ressourcer, der er tildelt "Social infrastruktur og serviceydelser" sammenlignet med f.eks. den nedsatte andel til "Økonomisk infrastruktur og serviceydelser".

Økonomisk samarbejde

ALA-forordningen viser meget klart, at det økonomiske samarbejde med udviklingspartnerlandene i de to områder skal have høj prioritet. Til forskel fra finansiel og faglig bistand lægges der her særlig vægt på gensidig interesse, dvs. på at det økonomiske samarbejde skaber og styrker et netværk af forretningsvirksomhed og andre økonomiske forbindelser mellem EU og partnerlandene. Økonomiske samarbejdsprogrammer og projekter "skal bidrage til udvikling af ALA-udviklingslandene ved at hjælpe dem med at styrke deres institutionelle kapacitet for at gøre miljøet mere gunstigt for investering og udvikling og med at drage størst mulig fordel af de muligheder, som forøgelsen af den internationale samhandel, herunder det europæiske indre marked, frembyder, samt ved at øge tilstedeværelsen af samtlige medlemsstaters erhvervsliv, teknologi og knowhow, navnlig i den private sektor og i de små og mellemstore virksomheder." (artikel 7).

EF har udviklet og bragt en lang række instrumenter i anvendelse, der kan fremme det økonomiske samarbejde under forskellige former.

Investeringsfremme finder sted inden for rammerne af ECIP, AL-Invest og Asia-Invest. ECIP, som ikke kun omfatter ALA-landene, men også Middelhavsområdet, finansierer investeringsfremmende aktioner som matchmaking-undersøgelser, feasibility-undersøgelser, pilotprojekter, individuel finansiering af kapitalrisiko, træningsprogrammer og forvaltningsbistandsaktioner. AL-invest og Asia-Invest er programmer finansieret af Kommissionen for at:

tilskynde til vækst i to-vejs handels- og investeringsstrømme

hjælpe med til at øge opmærksomheden over for mulighederne i ALA-områderne for erhvervsfolk i EF, og

bistå selskaber fra ALA-udviklingslandene med at blive inddraget i gensidigt fordelagtigt samarbejde med europæiske selskaber

Kontakter og samarbejde mellem erhvervslivet i de to områder og europæiske selskaber støttes også via faciliteter som BC-Net (europæisk net for virksomhedssamarbejde) og BCC

(virksomhedssamarbejdscentre). Disse hjælper med til at skabe kontakt mellem forskellige virksomheder, med særligt sigte på små og mellemstore virksomheder.

EF-bistanden kanaliseres også til bank-, finansierings- og erhvervsydelser som hjælp til den finansielle sektor, privatiseringsstøtte og styrkelse af de finansielle institutioner i ALA-landene.

De årlige forpligtelser på budgetposten "Økonomisk samarbejde" er vokset betydeligt siden 1990 og i den periode, der er omfattet af denne rapport, og nåede op på 56 mio. ECU til Latinamerika og 58 mio. ECU til Asien i 1995. I perioden fra 1991 til 1995 blev 16% af den samlede bistand til Latinamerika forpligtet til økonomisk samarbejde og ca. 10% for Asiens vedkommende.

På grundlag af oplysningerne fra DAC er det ikke let at fremsætte klare utvetydige bemærkninger om situationen vedrørende udbetalinger (tabel 2C og 2D). Ifølge disse kilder er en betydelig del af det samlede beløb (50%) for Asiens vedkommende ikke blevet tildelt efter sektor, hvilket gør det umuligt at drage nyttige konklusioner om forholdet mellem udbetalinger og forpligtelser pr. sektor for området i den begrænsede periode, der er dækket af denne rapport.

Situationen ser noget bedre ud for Latinamerikas vedkommende, hvor kun omkring en sjattedel af de samlede udbetalinger ikke er tildelt efter sektor, og stort set samme forhold gør sig gældende i tilfældet forpligtelser. Tabel 2B og 2D viser således sammenlagt, at forholdet mellem udbetalinger og forpligtelser for Latinamerikas vedkommende er noget højere i de mere traditionelle sektorer (naturressourcer og andre produktive sektorer) end i de sektorer, hvor man i princippet nu søger at rette de økonomiske samarbejdsaktiviteter mod særlig områder, nemlig økonomisk og social infrastruktur, støtte til regeringsførelse og civilsamfundet og tværgående problemer som kvinder i udviklingen og udviklingen i landdistrikterne, osv. Men som nævnt med hensyn til Asien behandler denne rapport af nødvendighed perioden 1991-1995, og derfor kan oplysningerne for 1996 give et noget andet billede.

Tabel 3A-3D gør det muligt at analysere forpligtelser og udbetalinger efter modtagerland. Her ses det, at flere lande har trods deres behov et forholdsvist lavt forhold mellem udbetalinger og forpligtelser i referenceperioden (Filippinerne, Indien, Peru og Nicaragua). Det bør dog noteres, at betydelige dele af både forpligtelser og udbetalinger stadig ikke er blevet tildelt efter land, og alle kommentarer må derfor betragtes som foreløbige.

Hvis man går videre fra de tabeller, der er baseret på data fra OECD's Komité for Udviklingsbistand (DAC), viser tabel 4 og 6 detaljerede data fra interne kilder i Kommissionen om forpligtelser for Asien og Latinamerika på de budgetposter, der finansierer disse aktioner, som kan anses for at være dækket af de generelle principper i ALA-forordningen.

Som allerede bemærket danner ALA-forordningen grundlaget for anvendelsen af fire budgetposter. Data for forpligtelser på disse poster for Asien og Latinamerika er angivet i tabel 5 og 7.

Af tabel 4 fremgår det, at de samlede forpligtelser til Asien steg to tredjedele i perioden 1991-1995. Næsten hele denne stigning (ca. 240 mio. ECU) blev via foreslåede udgifter beskrevet under titlerne Finansielt og fagligt samarbejde (140 mio. ECU) og Økonomisk samarbejde (55 mio. ECU) som ændringer, der afspejler de aspekter i udviklingssamarbejdet, der er understreget i forordningen. Der var også store stigninger i forpligtelserne i henhold til rehabiliteringsprogrammer, fødevarebistand og nødhjælp.

Med hensyn til Latinamerika er det vigtigt at bemærke i starten, at EU nu er den største yder af offentlig udviklingsbistand til Latinamerika og faktisk tegnede sig for 53% af de samlede overførte midler i 1995.

Af tabel 6 fremgår det, at forpligtelserne til Latinamerika mere end fordobledes mellem 1990 og 1995, fra 257 mio. ECU til 520 mio. ECU. Inden for dette samlede beløb var der store stigninger i forpligtelserne vedrørende de emner, der er understreget i forordningen, nemlig Finansielt og fagligt samarbejde, fra 104 til 232 mio. ECU, og Økonomisk samarbejde fra 15 til 56 mio. ECU. Forpligtelserne vedrørende tropiske skove steg også stærkt fra 0 i 1990 til 36 mio. ECU i 1995. Desuden voksede nødhjælpen, der var ganske ubetydeligt i 1990, til næsten 22 mio. ECU i 1995.

3.2. Kvalitativ kommentar: Finansielt og fagligt samarbejde og økonomisk samarbejde

3.2.1. Asien

Finansielt og fagligt samarbejde udgjorde ca. 60% af EF's bistand til Asien i 1990'erne. Alle former for udviklingsbehov kan - i princippet - behandles inden for dette samarbejde. I Asien er finansielt og fagligt samarbejde imidlertid næsten udelukkende rettet mod de fattige lande og i disse lande mod de mindst gunstigt stillede befolkningsgrupper og fattige i landdistrikterne.

Fattigdomsbekæmpelse

Selv om der er bred sammenhæng mellem økonomisk vækst og social udvikling, er forholdet mellem de to elementer kompliceret. Det afgørende spørgsmål er: hvordan omsætte økonomisk vækst til social og menneskelig udvikling? Et højt niveau af økonomisk vækst kan gå hånd i hånd med stigende social ulighed og fattigdom, og i politikkerne vedrørende tilpasning tages der ofte ikke i tilstrækkelig grad hensyn til den menneskelige dimension af de økonomiske reformer. Bistandsstrategierne må derfor fokusere på denne dimension og på støtte til begrebet: vækst-til-fordel-for-fattige: økonomisk vækst bidrager til fattigdomsbekæmpelse, hvis den

- * fører til forbedring af sundhed/uddannelse/færdigheder
- * øger beskæftigelsen (SMV - højt potentiale)
- * forbedrer produktiviteten
- * og derved fører til en stigning i reallønnen

I landdistrikterne hvor størstedelen af de fattige stadig lever (selv om der nu sker en ændring i retning af byområderne) er vækst-til-fordel-for-fattige afgørende. Her skal

aktiviteterne sigte mod at forbedre adgangen til uddannelse og sundhedspleje, som ofte er underudviklet i landområderne, og mod at skabe et miljø for mindre landbrug for at øge fødevarer sikkerheden og for mini-virksomheder f.eks. ved at forbedre kreditmulighederne.

Fattigdom udgør et stort problem i både Latinamerika og Asien, specielt i det sydlige Asien. I ALA-forordningen nævnes det udtrykkeligt, at "Fællesskabets udviklings- og samarbejdspolitik tager sigte på menneskets udvikling." (artikel 2).

Om finansielt og fagligt samarbejde hedder det, at dette "hovedsagelig tager sigte på de fattigste befolkningsgrupper og lande i de to områder og gennemføres ved programmer og projekter i sektorer, hvor fællesskabsbistanden vil kunne spille en afgørende rolle." (artikel 4). Det understreges også, at udviklingen i landbrugssektoren bør prioriteres og fødevarer sikkerheden forbedres. Anvendelsesområdet bør også udvides til de mere avancerede ALA-lande, specielt bl.a. med hensyn til forsøgsordninger om hjælp til de mindre privilegerede befolkningslag, særlig i storbyområderne (artikel 6).

Fattigdomsbekæmpelse og menneskets udvikling er nøgleområder i EU's bistandspolitik. Indirekte giver al bistand mulighed for at nedbringe fattigdommen gennem forbedring af det økonomiske, sociale og institutionelle miljø, men det er alligevel fortsat nødvendigt at rette bistanden specielt mod de fattige og fremme menneskenes udvikling. I perioden 1991-1995 blev næsten en fjerdedel af den samlede EU-bistand til Latinamerika og Asien forpligtet til Sociale infrastrukturer og sociale ydelser og Udvikling i landdistrikterne (23% i Latinamerika, 22% i Asien) i sammenligning med 15% i den foregående femårsperiode. Dette omfatter ikke projekter i andre sektorer som miljø, økonomisk infrastruktur eller andet, som sandsynligvis også har positive virkninger i forbindelse med fattigdomsbekæmpelse. Det viser klart, at det i stigende grad er vigtigt med aktiviteter med direkte sigte på fattigdomsbekæmpelse i EF's bistandspolitik. Efter mandatet i ALA-forordningen er fattigdomsbekæmpelse i landdistrikterne topprioritering for finansiell og faglig bistand i de to områder. Store projekter vedrørende f.eks. uddannelse og sundhed fokuserer normalt på landområder og marginalområder.

Fattigdomsbekæmpelse var det direkte mål i over 40% af alle projekter i Asien i perioden 1992-1995. Ca. 70% af EF-finansierede projekter har i det mindste indirekte været rettet mod nedbringelse af fattigdommen gennem forbedring af fødevarer sikkerheden. Men målet for fattigdomsbekæmpelse er også blevet grebet an via:

- * indtægtsforbedring og fremme af beskæftigelsesskabende programmer for fattige i landområderne
- * øget ligestillet udvikling for kvinder og mænd
- * beskyttelse og rehabilitering af sårbare øko-systemer
- * forbedring af adgangen til sundheds- og uddannelsesydelser

Ud over at EF-midlerne i altovervejende grad anvendes til fattigdomsbekæmpelse, bidrager de også under finansiell og faglig bistand til myndighedernes bestræbelser for at forbedre adgangen til og kvaliteten af sociale ydelser. I Indien ydes der f.eks. støtte til reformer vedrørende uddannelses- og familievelfærdsordninger. Desuden er samfinansiering med

NGO'er indgået som et supplement til EF's bistandsprogrammer, bl.a. asiatiske NGO'ers gradvise involvering i gennemførelsen af en række programmer for udvikling i landdistrikterne finansieret under det finansielle og faglige samarbejde.

3.2.2 Latinamerika

Med hensyn til det finansielle og faglige samarbejde er det vigtigt at notere, at:

- * selv om sektoren for udvikling i landdistrikterne stadig er betydningsfuld, udgør den ikke længere kernen i det finansielle og faglige samarbejde, og dens betydning er dalende
- * der er givet de fattige i byområderne øget opmærksomhed (gadebørn og andre sårbare grupper). Projekterne på dette område stammer ofte fra pilotprojekter, som er finansieret over budgetpost "Demokrati og menneskerettigheder".
- * der blev udarbejdet mini-erhvervsprojekter (især i den uformelle sektor) og kreditprojekter først i 1990'erne, men deres antal har været faldende i den senere tid

Ved udløbet af referenceperioden kan der observeres en betydelig stigning i ressourcerne til:

1. uddannelses- og træningsprojekter
2. støtte til nationale sektorprogrammer, navnlig på områderne sundhed og uddannelse
3. og programmer, der tager sigte på styrkelse af institutionerne og reformer i den offentlige administration.

Med hensyn til det økonomiske samarbejde blev de såkaldte "horisontale programmer" iværksat og konsolideret i referenceperioden:

- * AL-INVEST (erhvervsmæssigt og industrielt samarbejde)
- * ALFA (universitetsnet)
- * ALURE (energisektoren)

Ved udløbet af perioden var et andet horisontalt program under udarbejdelse - URB-AI-programmet - med oprettelse af netværk af lokale administrationer (byer og områder) og støtte til disse som formål.

Hvert program indeholder en ramme for decentraliserede initiativer, der skal finansieres, og en fælles "program"-metode. Hvert program kan således integrere aktiviteter, som i perioden 1986-1990 og først i 1990'erne blev finansieret via "individuelle" projekter.

Desuden er der udviklet og gennemført omfattende programmer, især sub-regionale, på områderne standarder og toldforordninger. Samtidig findes der stadig mange individuelle nationale projekter på området handelsfremme, men deres andel i det samlede økonomiske samarbejde er faldende. Endelig finansieres træningsprojekter for nøglemålgrupper i

Latinamerika, dvs. i den offentlige administration og blandt erhvervsledere og specialister i regional integration.

4. Konklusioner

Afsnit 1 i rapporten beskriver den økonomiske og sociale udvikling i referenceperioden i de lande, der er omfattet af ALA-forordningen, og understreger især de gennemførte forbedringer og fremskridt. Den fremhæver også, at der stadig er meget at indhente på begge områder, og peger specielt på betydningen af en sund makroøkonomisk politik, god regeringsførelse og tildeling af endnu flere ressourcer til sundheds- og uddannelsessektoren, institutionsopbygning, dvs. således både direkte og indirekte på fattigdomsproblemet.

Selv om EF's budget for finansielt, fagligt og økonomisk samarbejde med ALA-landene er forholdsvis begrænset i forhold til disse landes behov for udenlandsk finansiering (både ODA og investeringer), har EF været i stand til at medvirke til at:

- * støtte den politiske og økonomiske dialog
- * fokusere på fattigdomsbekæmpelse (i bredeste forstand, herunder også primære sundheds- og befolkningsprogrammer, primær uddannelse, bemyndigelse af kvinder osv.)
- * støtte makroøkonomiske reformer og institutionsopbygning
- * skabe lettelser i forbindelse med handel, investeringer og teknologioverførsel
- * støtte demokrati og menneskerettigheder, navnlig overgangsperioden mod demokrati
- * støtte det regionale samarbejde og integrationen blandt partnerlandene i ALA-området.

Afsnit 2 beskriver de generelle rammer for samarbejdet med ALA-landene samt mål og principper i ALA-forordningen og viser, at et udviklingssamarbejdsprogram baseret på disse mål og principper sikkert vil være en hjælp for ALA-landene, når de behandler de problemer, der er angivet i afsnit 1.

Afsnit 3 viser så vidt det er muligt i betragtning af de begrænsede oplysninger, der er til rådighed, at de ressourcer, der er til rådighed i henhold til ALA-forordningen, er blevet forpligtet i overensstemmelse med forordningens mål og principper. Det kunne se ud til, at den nuværende kerne i Fællesskabets samarbejdspolitik og specielt den del, der er dækket af ALA-forordningen, er koncentreret om de nøgleproblemer, som ALA-landene står over for, og giver et positivt bidrag til løsninger såvel som til støtte og forbedring af gensidigt fordelagtige forbindelser mellem EU og ALA-landene.

Da der vil være en udvidet omfattende vurdering af Fællesskabets udviklingssamarbejde til rådighed næste år, kan der på dette stadium på grundlag af de foreliggende oplysninger ikke opstilles noget om ændring af ALA-retningslinjerne som de er anført i ALA-forordningen.

Bemærkninger til tabellerne

Denne rapport indeholder forskellige sæt af oplysninger, som hver er opbygget med et forskelligt sigte. Følgelig er det vanskeligt, hvis ikke umuligt, at bringe disse tal helt i overensstemmelse. Det er desuden nødvendigt at erindre, når man undersøger og analyserer de vedlagte tabeller, at tallene er ureviderede vurderinger af transaktioner (forpligtelser og udbetalinger) i referenceperioden. Der er således behov for at anvende den største forsigtighed, når man drager konklusioner vedrørende Fællesskabets udviklingssamarbejdsprogrammer i ALA-landene i referenceperioden på grundlag af de foreliggende data.

Specielt bør det understreges, at det er nødvendigt at være opmærksom på følgende punkter.

Forpligtelser (ODI data)

Tabel 2A og 2B hænger sammen med tabel 1. Men tabel 3A - forpligtelser til Asien efter land - har bredere dækning end tabel 2A og omfatter også data for Irak, Iran og Yemen. De samlede tal for tabel 3A, minus tallene for disse tre lande, giver samlede tal, som er meget tæt på tallene i tabel 2A og 1.

For Latinamerikas vedkommende er de samlede tal fra tabel 1, 2B og 3B faktisk de samme (afrundingsfejl udgør størstedelen af de små forskelle, der bemærkes).

Udbetalinger (ODI data)

For Asien er de samlede tal for tabel 2C og 3C meget tæt på hinanden. Men det er endnu ikke muligt at afstemme forskellene mellem disse samlede tal og tallene i tabel 1. Med hensyn til Latinamerika er de samlede tal i tabel 1, 2D og 3D endnu engang helt de samme (igen med afrundingfejl som udgør størstedelen af disse forskelle).

Data fra interne kilder i Kommissionen

Data i tabel 4 og 6, 5 og 7 er taget fra interne kilder i Kommissionen. De indeholder forpligtelsesdata for de budgetposter, som ALA-forordningen danner retsgrundlaget for (finansielt og fagligt samarbejde og økonomisk samarbejde) samt for de budgetposter, der kan betragtes som omfattet af de generelle principper i forordningen.

Ved opstillingen af disse tabeller er der foretaget et valg. Som følge heraf kan de ikke anses for at være udtømmende, medens størsteparten af forpligtelserne af bistand til ALA-landene indgår i tabel 4 og 6.

BILAG 1

TABELLER

TABEL 1: EU's BISTAND TIL ASIEN OG LATINAMERIKA (mio. ECU ¹).

	Gennem- snit 1986- 1990	1991	1992	1993	1994	1995	I alt 1991-1995
1) Forpligtelser i Asien	273	383	470	504	451	696	2504
Kina og andre lande i Østasien	25	21	11	21	40	62	155
Sydasien	168	295	230	302	203	288	318
Sydpøstasien	50	46	153	146	165	200	710
Ikke bevilget	29	21	76	35	44	146	322
2) Forpligtelser i Latinamerika	181	286	338	401	390	486	1901
Sydamerika	69	134	160	170	173	232	869
Nord- og Mellemamerika	42	73	129	140	182	212	736
Regionalt	29	16	6	49	20	28	119
Ikke bevilget	41	62	44	42	15	14	177
3) Udbetalinger i Asien	183	261	300	264	246	369	1440
Kina og andre lande i Østasien	19	33	24	16	11	22	106
Sydasien	110	135	174	144	132	189	774
Sydpøstasien	34	66	75	53	76	112	382
Ikke bevilget	21	26	28	50	27	46	177
4) Udbetalinger i Latinamerika	108	196	231	273	247	275	1222
Sydamerika	39	78	88	100	108	100	474
Nord- og Mellemamerika	26	62	66	98	75	94	395
Regionalt	8	7	21	21	17	33	99
Ikke bevilget	34	49	55	54	48	47	253
5) Forpligtelser Asien & Latinamerika	454	669	808	905	841	1182	4405
6) Udbet. Asien & Latinamerika	291	457	531	537	493	644	2662
POST INDEN FOR LINIEN (pm)							
7) Asien minus Kina og andre lande i Østasien²							
a) Forpligtelser	241	361	457	481	406	618	2364
b) Udbetalinger	162	224	274	244	234	344	1320

¹ Kilde: ODI 1996. Mindre afvigelser kan forekomme pga. afrunding.

² Kategorien "ikke bevilget" er beregnet forholdsmæssigt.

FORHOLDSTAL: Procent af:-**8) Udbetalinger i forhold til udbetalinger**

Asien	67	68	64	52	55	53	58
Asien minus Kina og andre lande i Østasien	67	62	60	51	52	56	56
Latinamerika	60	69	68	68	63	57	64
I alt	64	68	66	59	59	54	60

9) Forpligtelser i alt til

Asien	60	57	58	56	54	59	57
Latinamerika	40	43	42	44	46	41	43

10) Udbetalinger i alt til

Asien	63	57	56	49	50	57	54
Latinamerika	37	43	44	51	50	43	46

TABEL 2A : EU's BISTAND TIL ASIEN EFTER SECTOR (FORPLIGTELSE)

MIO. ECU (afrundede beløb)

	I ALT 1986-1990	1991	1992	1993	1994	1995	I ALT 1991-1995
Programstøtte *	24	0					0
Stabex	24	0					0
Fødevarehjælp (som udviklingsstøtte)	273	69	100	56	63	98	386
Humanitær bistand	86	65	84	88	90	95	422
Humanitær bistand ekskl. rehabilitering	86	65	84	88	81	83	401
Rehabilitering					9	12	22
Støtte til Ngo'er	46	13	14	20	20	23	91
Naturressourcer - produktive sektorer	436	141	47	42	86	115	431
Landbrug	401	141	15	14	49	53	272
Skovbrug			32	29	37	61	159
Fiskeri	36						0
Andre produktive sektorer	22	6	8	14	22	24	74
Industri, Minedrift & byggeri	7	2		2	3	1	8
Handel	7	0	1	1	0		3
Turisme	8	4	7	11	18	23	64
Investeringsfremme							
Økonomisk infrastruktur & Serviceydelser	93	31	44	35	33	94	236
Transport & Kommunikation	53	9		2		1	12
Energi	19	6	31	2	9	0	49
Bankvæsen, finansiering og erhvervsmæssige serviceydelser	20	16	13	31	24	93	177
Social Infrastruktur & serviceydelser	31	51	16	160	62	54	344
Uddannelse	25	6	5	150	50	19	230
Sundhed & Befolkning	4	45	8	5	12	34	104
Vandforsyning				4			5
Anden social infrastruktur & serviceydelser	1	1	2	1	1	1	6
Regeringsførelse og det civile samfund	16	0	0	4	4	3	11
Multisektor/Tværgående projekter	236	4	108	71	58	154	395
Miljø	94	4	33	17	1	65	121
Kvinder i udvikling			0		0	37	37
Udvikling i landdistrikter	142		75	54	57	52	237
Andre multisektorprojekter							
Ikke bevilget efter sektor	103	2	48	13	14	37	114
ASIEN I ALT	1366	383	470	504	451	696	2504

**TABEL 2B : EU's BISTAND TIL LATINAMERIKA EFTER SEKTOR
(FORPLIGTELSE)**

MIO. ECU (afrundede beløb)

	I ALT 1986-1990	1991	1992	1993	1994	1995	I ALT 1991-1995
Programstøtte *	0						0
Fødevarehjælp (som udviklingsstøtte)	131	55	48	56	50	52	261
Humanitær bistand	54	16	22	32	59	59	188
Humanitær bistand ekskl. rehabilitering	54	16	22	32	49	47	166
Rehabilitering					10	12	22
Støtte til Ngo'er	101	34	37	39	51	43	204
Naturressourcer - produktive sektorer	104	16	68	70	12	25	191
Landbrug	76	9	35	41	8	22	115
Skovbrug			20	21	5	2	48
Fiskeri	27	7	13	7			27
Andre produktive sektorer	76	36	17	18	43	56	170
Industri, Minedrift & byggeri	36	31	10	9	31	45	126
Handel	34						0
Turisme	5	5	7	9	12	10	43
Investeringsfremme							
Økonomisk infrastruktur & serviceydelser	36	6	6		7	10	29
Transport & Kommunikation	21	3			7	3	13
Energi	15	4	6			7	17
Bankvæsen, finansiering og erhvervsmæssige serviceydelser							
Social Infrastruktur & Serviceydelser	113	25	35	40	20	103	223
Uddannelse	7				2		2
Sundhed & Befolkning	44	24	17	15	16	68	140
Vandforsyning	59	1	16	20		24	61
Anden social infrastruktur & serviceydelser	4	1	1	6	2	11	21
Regeringsførelse og det civile samfund	5	10	10	15	14	21	70
Multisektor/Tværgående projekter	59	49	53	65	66	58	291
Miljø	3	4	2	6	16	14	42
Kvinder i udvikling				4	5		9
Udvikling i landdistrikter	56	39	50	48	44	21	202
Andre multisektorprojekter		6	1	8	1	23	39
Ikke bevilget efter sektor	227	38	42	66	69	58	273
LATINAMERIKA I ALT	906	286	338	401	390	486	1900

TABEL 2C : EU's BISTAND TIL ASIEN EFTER SEKTOR **(UDBETALINGER)**

MIO. ECU (afrundede beløb)

	I ALT 1986-1990	1991	1992	1993	1994	1995	I ALT 1991-1995
Programstøtte *	25						0
Strukturtilpasning	1						
Stabex	24	0					0
Fødevarehjælp (som udviklingsstøtte)	241	107	108	37	19	57	328
Humanitær bistand	45	36	48	59	23	36	202
Humanitær bistand ekskl. rehabilitering	45	36	48	59	23	36	202
Rehabilitering			0		0	0	
Støtte til Ngo'er	34	20	13	15	15	18	81
Naturressourcer - produktive sektorer	1	0	0	0	0	2	2
Landbrug	1	0	0	0	0	0	
Skovbrug			0	0	0	2	2
Fiskeri							
Andre produktive sektorer	4	4	6	11	13	21	55
Industri, Minedrift & byggeri	0	0		0	0	0	
Handel	0	0	0	0	0		
Turisme							
Investeringsfremme	4	4	6	11	13	21	55
Økonomisk infrastruktur & serviceydelser	12	2	5	0	0	0	7
Transport & Kommunikation	0	0		0		0	
Energi	12	2	5	0	0	0	7
Bankvæsen, finansiering og erhvervsmæssige serviceydelser	0	0	0	0	0	0	
Social Infrastruktur & Serviceydelser	2	1	1	4	3	6	15
Uddannelse	0	0	0	0	0	1	1
Sundhed & Befolkning	1	1	1	3	3	4	12
Vandforsyning		0		0			
Anden social infrastruktur & serviceydelser	1	0	0	1	0	1	2
Regeringsførelse og det civile samfund		0	0	1	1	1	3
Multisektor/Tværgående projekter	2	0	0	1	0	1	2
Miljø	0	0	0	1	0	1	2
Kvinder i udvikling			0	0	0	0	
Udvikling i landdistrikter							
Andre multisektorprojekter	2		0	0	0	0	
Ikke bevilget efter sektor	536	86	114	120	154	210	684
ASIEN I ALT	902	256	295	248	228	352	1379

**TABLE 2D : EU's BISTAND TIL LATINAMERIKA EFTER SEKTOR
(UDBETALINGER)**

MIO. ECU (afrundede beløb)

	I ALT 1986-1990	1991	1992	1993	1994	1995	I ALT 1991-1995
Programstøtte *							
Strukturtilpasning Stabex			0				
Fødevarehjælp (som udviklingsstøtte)	113	57	52	40	23	25	197
Humanitær bistand	38	17	21	25	18	45	126
Humanitær bistand ekskl. rehabilitering	38	17	21	25	18	43	124
Rehabilitering						2	2
Støtte til Ngo'er	80	23	25	35	38	31	152
Naturressourcer - produktive sektorer	31	17	18	46	28	26	135
Landbrug	25	15	11	32	16	12	86
Skovbrug			4	8	8	4	24
Fiskeri	6	2	3	6	4	10	25
Andre produktive sektorer	31	14	31	29	31	21	126
Industri, Minedrift & byggeri	25	7	18	13	16	6	60
Handel	5	2	8	8	7	6	31
Turisme							
Investeringsfremme	1	5	5	8	8	9	35
Økonomisk infrastruktur & serviceydelser	10	4	7	7	2	4	24
Transport & Kommunikation	1	1	3	7	2	4	17
Energi	3	3	4	0	0	0	7
Bankvæsen, finansiering og erhvervsmæssige serviceydelser	6	0	0	0	0		0
Social Infrastruktur & serviceydelser	35	17	22	20	23	32	114
Uddannelse	3	1	0	1	2	1	5
Sundhed & Befolkning	14	6	12	8	11	18	55
Vandforsyning	17	10	9	10	9	3	41
Anden social infrastruktur & serviceydelser	1	0	1	1	1	10	13
Regeringsførelse og det civile samfund	0	9	12	14		9	44
Multisektor/Tværgående projekter	23	7	9	17	22	32	87
Miljø	1	1	2	2	2	2	9
Kvinder i udvikling			0	0	0	1	1
Udvikling i landdistrikter	22	6	7	13	19	25	70
Andre multisektorprojekter		0	0	2	1	4	7
Ikke bevilget efter sektor	174	30	31	39	49	56	205
LATINAMERIKA I ALT	535	195	228	272	234	281	1210

**TABEL 3A : EU's BISTAND TIL ASIEN EFTER LAND
(FORPLIGTELSE)**

MIO. ECU (afrundede beløb)

	I ALT 1986-1990	1991	1992	1993	1994	1995	I ALT 1991-1995
Afghanistan	14	4	19	24	37	38	122
Bangladesh	227	145	74	67	75	98	459
Bhutan	8	6	6	1	0		13
Cambodja	6	3	23	15	68	37	146
Kina	118	21	8	19	38	61	146
Hong Kong	8		3	2	2	1	7
Indien	471	98	41	176	43	103	462
Indonesien	43	13	33	6	10	66	128
Irak		116	3	22	23	30	194
Iran	5	2	2	5	3		11
Laos	19	1	4	16	17	15	52
Malaysia	1						
Nepal	8	1	3	3	18	30	54
Pakistan	85	34	78	29	26	7	175
Filippinerne	87	6	51	49	27	52	184
Sri Lanka	28	7	9	2	4	10	32
Thailand	85	8	13	9	12	11	54
Vietnam	9	15	27	50	27	18	138
Yemen	9	7	2	15	2	4	30
Ikke bevilget efter land	147	21	76	35	44	146	322
ASIEN I ALT	1378	508	475	545	476	727	2731

**TABEL 3B : EU's BISTAND TIL LATINAMERIKA EFTER LAND
(FORPLIGTELSE)**

MIO. ECU (afrundede beløb)

	I ALT 1986-1990	1991	1992	1993	1994	1995	I ALT 1991-1995
Argentina	9	3	4	3	6	18	34
Bolivia	107	21	42	34	7	35	139
Brasilien	25	13	24	18	30	27	111
Chile	40	19	25	20	13	18	94
Colombia	29	10	23	17	11	15	77
Costa Rica	8	1	2	11	2	5	20
Cuba	12	5	7	14	22	31	79
Ecuador	29	13	3	13	21	21	71
El Salvador	36	14	55	44	17	22	152
Guatemala	37	18	15	29	55	34	151
Honduras	26	3	11	2	16	31	63
Mexico	19	8	9	7	13	7	44
Nicaragua	66	23	27	25	56	61	192
Panama	5	0	1	7	1	21	29
Paraguay	4	14	1	5	17	5	42
Peru	95	37	32	45	60	58	232
Uruguay	4	3	3	2	4	14	26
Venezuela	2	1	2	13	3	22	41
Regionalt	144	16	6	49	20	28	119
Ikke bevilget efter land	205	62	44	42	15	14	177
LATINAMERIKA I ALT	902	284	336	400	389	487	1896

TABEL 3C : EU's BISTAND TIL ASIEN EFTER LAND (UDBETALINGER)

MIO. ECU (afrundede beløb)							
	I ALT 1986-1990	1991	1992	1993	1994	1995	I ALT 1991-1995
Bangladesh	130	53	64	62	47	101	326
Bhutan	5	2	5	3	2	2	13
Cambodja	4	3	16	15	7	18	59
Kina	88	32	21	16	8	20	97
Indien	300	30	50	31	46	45	202
Indonesien	38	10	9	10	11	18	57
Laos	7	2	2	3	5	8	20
Nepal	14	3	2	4	3	2	14
Pakistan	52	38	40	19	14	10	121
Filippinerne	28	13	13	6	18	30	80
Sri Lanka	29	7	3	6	5	4	25
Thailand	79	21	19	8	11	18	77
Vietnam	8	12	14	12	17	17	71
Yemen	16	7	9	4	2	9	31
Ikke bevilget efter land	104	26	28	50	27	46	178
ASIEN I ALT	902	258	294	248	224	347	1371

**TABLE 3D : EU's BISTAND TIL LATINAMERIKA EFTER LAND
(UDBETALINGER)**

MIO. ECU (afrundede beløb)							
	I ALT 1986-1990	1991	1992	1993	1994	1995	I ALT 1991-1995
Argentina	0	0	0	0	0	0	0
Bolivia	60	21	24	22	22	16	105
Brasilien	23	8	12	13	19	12	64
Chile	35	11	11	15	13	9	59
Colombia	10	5	5	11	9	12	41
Costa Rica	13	3	5	5	3	7	23
Cuba	9	7	6	11	2	15	41
Ecuador	14	8	5	7	7	8	36
El Salvador	16	10	16	34	20	18	99
Guatemala	20	11	7	13	14	17	62
Honduras	13	9	2	10	5	5	30
Mexico	13	5	5	6	10	7	33
Nicaragua	43	17	21	16	18	23	95
Panama	0	0	1	2	3	2	8
Paraguay	5	0	2	4	3	7	16
Peru	46	22	27	27	32	34	142
Uruguay	2	0	2	0	0	0	2
Venezuela	2	0	0	1	2	3	6
Regionalt	42	7	21	21	17	33	99
Ikke bevilget efter land	170	49	55	54	48	47	253
LATINAMERIKA I ALT	536	194	228	272	246	275	1215

Tabel 4

Asien: Forpligtelser (mio. ECU)

	Budget post	1990	1991	1992	1993	1994	1995	1991-95
Finansielt og fagligt samarbejde	73000	225.05	210.85	211.22	310.62	276.73	366.29	1375.71
A i alt		225.05	210.85	211.22	310.62	276.73	366.29	1375.71
Økonomisk samarbejde								
Økonomisk samarbejde	73001	2.79	11.99	13.45	49.41	42.21	57.47	174.44
ECIP	75000	2.88	5.49	10.00	12.56	...	...	28.05
Videnskab og teknologi	66224	1.07	...	3.97	2.31	4.05	...	10.33
Videnskabeligt samarbejde	68371	7.32	3.97	3.73	11.71	4.51	...	23.92
Energisamarbejde	41041	0.21	1.12	1.51	1.00	0.91	...	4.54
B i alt		14.27	22.57	32.66	76.99	51.69	57.47	241.28
Humanitær bistand								
Flygtninge	73920	18.99	28.88	62.17	43.37	37.07	38.17	209.66
Rehabilitering	75076	...	...	...	...	10.00	11.50	21.50
Narkotika	75080	1.59	3.79	4.99	1.67	2.33	2.16	15.05
Fødevarehjælp	72000	82.20	74.94	110.81	18.02	12.00	84.74	300.51
Nødhjælp	72010	...	...	1.05	14.00	...	12.70	26.75
AIDS	75046	0.21	1.12	1.51	1.00	0.91	...	4.54
C i alt		103.37	107.61	178.02	77.06	61.40	149.27	586.93
Andet								
Miljø	75040	0.13	0.04	0.53	2.46	0.80	...	3.83
Tropiske skove	75041	...	...	8.73	11.76	9.64	3.17	33.30
Kvinder i udvikling	75051	...	...	0.08	...	0.04	...	0.12
Andet (i.a.n.)		34.76	30.00	35.34	37.79	72.70	42.21	218.04
D i alt		34.89	30.04	44.68	52.01	83.18	45.38	255.79
I alt		377.58	371.07	469.39	520.80	479.53	618.41	2203.93

Note : Kommissionen skønner, at disse tal er tilnærmelsesvis tal og kun angiver størrelsesordenen for de beløb, der er indgået forpligtelse for i de nævnte budgetposter.

Tabel 5

EU's forpligtelser over for Asien i henhold til ALA forordning 443/92.

Budgetposterne B 73000 og B 73001 (mio. ECU)

	Budgetp ost	1990	1991	1992	1993	1994	1995	1991-95
Finansielt og fagligt samarbejde	73000	225.05	210.85	211.22	310.62	276.73	366.29	1375.71
Økonomisk samarbejde	73001	2.79	11.99	13.45	49.41	42.21	57.47	174.44
I alt		227.84	222.84	224.67	360.03	360.03	318.94	1550.25

Note : Kommissionen skønner, at disse tal er tilnærmelsesvis tal og kun angiver størrelsesordenen for de beløb, der er indgået forpligtelse for i de nævnte budgetposter.

Note: Denne tabel og tabel 7 indeholder oplysninger om forpligtelserne for disse budgetposter, som ALA-forordningen udgør retsgrundlaget for.

Tabel 6

Latinamerika: Forpligtelser (mio. ECU)

	Budget post	1990	1991	1992	1993	1994	1995	1991-95
Finansielt og fagligt samarbejde	73100	103.78	134.28	152.52	168.20	203.06	231.57	899.63
A i alt		103.78	134.28	152.52	168.20	203.06	231.57	899.63
Økonomisk samarbejde								
Økonomisk samarbejde	73110	14.77	20.33	35.28	46.60	46.60	56.00	204.81
ECIP	78720	4.49	3.66	5.93	8.54	11.47	9.79	39.39
Videnskab og teknologi	66224	3.67	1.85	2.19	2.01	4.15	...	10.20
Videnskabeligt samarbejde	68371	7.92	9.30	11.79	16.57	14.76	...	52.42
Energisamarbejde	41041	0.84	0.69	1.23	1.04	0.51	...	3.47
Andet (i.a.n.)		3.52	3.46	2.61	3.59	3.07	6.45	19.18
B i alt		35.21	39.29	59.03	78.35	80.56	72.24	329.47
Humanitær bistand								
Flygtninge	72120	11.96	15.62	19.28	20.00	27.77	20.00	102.67
Rehabilitering	76410	...	...	...	...	9.82	10.90	20.72
Narkotika	76210	1.46	2.89	4.04	4.91	3.10	2.64	17.58
Fødevarebistand	72000	62.74	60.16	56.78	49.16	22.43	47.86	236.39
Nødhjælp	72010	0.32	2.86	2.10	12.25	21.51	28.13	66.85
AIDS	76211	0.83	1.16	0.50	1.34	3.36	5.62	11.98
Andet (i.a.n.)		28.00	38.71	45.36	50.54	60.04	43.38	238.03
C i alt		105.31	121.40	128.06	138.20	148.03	158.53	694.22
Andet								
Miljø	76200	1.99	3.35	1.85	5.92	2.17	3.51	16.80
Tropiske skove	76201	...	...	20.23	22.08	22.10	35.69	100.10
Kvinder i udvikling	75051	...	...	...	...	0.32	0.36	0.68
Demokratisering	77030	9.99	9.99	9.99	15.00	13.00	14.00	61.98
Andet (i.a.n.)		1.00	1.01	1.40	1.89	3.22	3.71	11.23
D i alt		12.98	14.35	33.47	44.89	40.81	57.27	190.79
I alt		257.28	309.32	373.08	429.64	472.46	519.61	2104.11

Note : Kommissionen skønner, at disse tal er tilnærmelsesvis tal og kun angiver størrelsesordenen for de beløb, der er indgået forpligtelse for i de nævnte budgetposter.

Tabel 7

EU's forpligtelser over for Latinamerika i henhold til ALA-forordning 443/92.

Budgetposterne B 73100 og B 73110 (mio. ECU)

	Budget post	1990	1991	1992	1993	1994	1995	1991-95
Finansielt og fagligt samarbejde	73100	103.78	134.28	152.52	168.20	203.06	231.57	899.63
Økonomisk samarbejde	73110	14.77	20.33	35.28	46.60	46.60	56.00	204.81
I alt		118.55	154.61	187.80	214.80	249.66	287.57	1104.44

Note : Kommissionen skønner, at disse tal er tilnærmelsesvis tal og kun angiver størrelsesordenen for de beløb, der er indgået forpligtelse for i de nævnte budgetposter.

ISSN 0254-1459

KOM(98) 40 endelig udg.

DOKUMENTER

DA

11 01 02

Katalognummer : CB-CO-98-040-DA-C

ISBN 92-78-30388-7

Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer
L-2985 Luxembourg